

Ε/Κ - Τ/Κ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΙ

Ενωμένοι ενάντια στον καπιταλισμό

ΤΑ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΑ ΣΑΣ ΜΕΤΡΑ ΔΕΝ ΘΑ ΠΕΡΑΣΟΥΝ!

Αυτο το ταξικό αγωνιστικό μήνυμα πετούν στα μούτρα του Οζαλ και των Τ/Κ υποταχτικών του, το σύνολο σχεδόν των Τ/Κυπρίων εργαζομένων που κατέρχονται σε 24ωρη απεργία στις 23 του Ιούλη.

Η εθνικιστική υστερία που προσπάθησαν να ενσπείρουν με την επίσκεψη Οζαλ οι Τούρκοι και Τ/Κύπριοι αστοι βοηθούμενοι κι από τις εθνικιστικές κραυγές της Ε/Κυπριακής πολιτικής ηγεσίας διαλύεται μπροστα στην ταξική ωριμότητα του Τ/Κυπριακού εργατικού κινήματος.

Οι Τ/Κ εργάτες γνωρίζουν τώρα πολύ καλά ότι ούτε η «Τουρκική Δημοκρατία της Βόρειας Κύπρου» ούτε οι κάθε λογής Οζαλ ενδιαφέρονται για τα πραγματικά τους συμφέροντα.

Προπέτασμα καπνού

Κατάλαβαν πως «οι εθνικιστικές διακηρύξεις δεν είναι τίποτα άλλο από επιβάλλον οι καπιταλιστές την εξουσία τους πάνω στους εργάτες. Για να μας ξεζουμίσουν και να παχαίνουν από τον ιδρώτα και το αίμα μας. Οι Τούρκοι στρατοκράτες και οι πολιτικο-πιόνια τους στην Τουρκία και την Κύπρο πίστεψαν πως από τη μια η διπλωματική νίκη που κέρδισαν με το έγγραφο Γκουεγιαρ που ρίχνει τις ευθύνες για το ναυάγιο των συνομιλιών στην Ε/Κ πλευρά και από την άλλη η 12η επέτειος της «εθνοσωτηρίας» «ειρηνικής επιχείρησης» του 74, πρόσφεραν τις πιο κατάλληλες συνθήκες για την εδραίωση του ανεξάρτητου κράτους και για την επιβολή μιας σειράς από αντεργατικά μέτρα ενάντια στους Τ/Κ εργαζόμενους, κι έστειλαν τον Οζαλ γι' αυτό το διπλο στόχο.

Ας θυμηθούμε πως η ίδια η Ανακήρυξη της Τ.Δ.Β.Κ. από τον Ντενκτας (Νοέμβρης 83) έγινε σε μια περίοδο ανόδου της αριστερας, σε μια περίοδο έντονων ταξικών αγώνων ενάντια στη σκληρή εκμε-

τάλλευση που υφίστανται οι Τ/Κ μάζες στα χέρια των δικών τους τώρα καπιταλιστών. Η αντιδραση της εργατικής τάξης κορυφώθηκε με το μεγαλειώδες συλλαλητήριο της ενωμένης αριστερας της 28ης του Γενάρη 1984 κύριο σύνθημα του οποίου ήταν «Η ενότητα των εργαζομένων θα συντρίψει την ενότητα των καπιταλιστών».

Αυτή η δυναμική ταξική πορεία ανακόπηκε προσωρινα με τις διπλωματικές επιτυχίες του Ντενκτας στα Ηνωμένα Έθνη, πράγμα που εκφράστηκε και με την επιβολή του νέου αντεργατικού συντάγματος και την ενδυνάμωση του Ντενκτας στις εκλογές.

Όπως, όμως πρόβλεψε σωστα η εφημερίδα μας αυτή η νίκη δεν μπορούσε παρα να είναι πολυ προσωρινή.

Παρέμενε η οικονομική κρίση στο Βορρα (και στην Τουρκία) πράγμα που αφαιρεί κάθε δυνατότητα από τους Τούρκους και Τ/Κ καπιταλιστές για να κρατούν «ευχαριστημένους» τους Τ/Κ εργαζόμενους.

Σκληρα μέτρα - σκληρες αντιδράσεις

Αυτη τη φορα η επίθεση ήταν ακόμα σκληρότερη από τις αυξήσεις τιμών που ακολούθησαν την ανακήρυξη του ανεξάρτητου κράτους. Τα νέα οικονομικά μέτρα περιλαμβάνουν:

- Κατάργηση της Αυτό-

ματης Τιμαριθμικής Αντιπροσαρμογής.

- Κατάργηση του Ταμείου Προνοίας και της κυβερνητικής εισφοράς στο Ταμείο Κοινωνικών Ασφαλίσεων.

- Κατάργηση των αποζημιώσεων γήρατος και αφυπηρέτησης.

- Επιβολή νέων έμμεσων φόρων (προστιθέμενης Αξίας - ΒΑΤ).

- Κατακόρυφη αύξηση επιτοκίων.

- Μετατροπή της Βόρειας Κύπρου σε ζώνη «ελεύθερου» εμπορίου (διάβαζε σε ξέφραγο αμπέλι για τις ξένες και Τούρκικες επιχειρήσεις).

- Μέτρα που προωθούν την ενοποίηση της οικονομίας της Βόρειας Κύπρου με την Τουρκία.

Γνωρίζοντας την οικονομική πολιτική του Οζαλ στην Τουρκία - ενός Οζαλ που είναι από τους πιο «γνήσιους» οπαδούς του Θατσερικού και Ρηγκανικού μονεταρισμού - είναι πολυ πιθανο η «δέσμη» αυτών των μέτρων να καταρτίστηκε από τον ίδιο τον Οζαλ, με προτροπή του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου.

Παρόμοια μέτρα - αν και όχι τόσο σκληρα, γιατί ακόμα η κρίση στο Νότο δεν έφτασε τα επίπεδα του Βορρα - αποφασίστηκαν και από το Ε/Κυπριακό Ανάτατο Σώμα Οικονομικής Πολιτικής, μήκαν όμως προσωρινα στο συρτάρι λόγω της καθολικής αντιδρασης του πανίσχυρου εργατικού κινήματος.

Οι αντιδράσεις των Τ/Κυπρίων ήταν σαφέστατες και ηρωϊκες δοσμένης της παρουσίας 40 χιλιάδων οπλισμένων αντρων που διατηρεί στην Κύπρο το καθεστων της Άγκυρας.

Ο Οζγκιουρ παρομοίωσε τον Οζαλ με «σουλτάνο που διαδέχθηκε μόλις πρόσφατα τον πατέρα του στο θρόνο» και εξήγησε ότι η ευγνωμοσύνη Ντενκτας και εθνικού κόμματος προς τον Οζαλ βασίζεται «στα χρή-

ματα που ξοδεύουν οι καπιταλιστικοί κύκλοι στην Τουρκία για να τους διατηρουν στην εξουσία».

Οι αντιδράσεις ήταν σχεδόν καθολικές:

ΚΤΑΜΣ - ΚΤΟΣ (Δημ. Υπάλληλοι και Δάσκαλοι): «Η φιλοσοφία που η Άγκυρα αποφασίζει και η Λευκωσία εφαρμόζει πρέπει να εγκαταλειφθει».

ΥΟΝ-ΣΕΝ: Τα μέτρα διαλαμβάνουν «την υποδούλωση των εργατών».

BANK - ΣΕΝ (τραπεζικοί): «Τα μέτρα θα αυξήσουν την κοινωνική αδικία και θα κάμουν τους πλούσιους πλουσιότερους αφήνοντας στην τύχη τους, τους οικονομικά αδύνατους».

Σύνδεσμος Πατριωτικών Γυναικών:

«Σαν μητέρες δεν θα επιτρέψουμε στους καπιταλιστές να φάνε τα παιδιά μας!»

Συμβούλιο Αλληλεγγύης Συντεχνιών (ΝΤΕΒ-ΙΣ, ΚΤΑΜΣ, ΤΑΡΙΜΣΕΜ (εργάτες γεωργίας) ΚΤΟΣ και 8 άλλες συντεχνίες):

«Η δέσμη των μέτρων προβλέπει παραχώρηση του συνόλου της Βόρειας Κύπρου στο ξένο κεφάλαιο, σφετερισμο των κεκτημένων δικαιωμάτων των εργαζομένων».

Ακόμα και η δεξιά συντεχνία ΤΟΥΡΚ-ΣΕΝ αντιτίθεται στα μέτρα και οργανώνει 24-ωρη απεργία για τις 23 του Ιούλη.

Η σκληρότητα των μέτρων απειλεί εξ άλλου να κλωνίσει και την κυβερνητική συνασπισμού του κόμματος Εθνικής Ενότητας με το Κοινοτικόαπελευθερωτικό κόμμα. Το Κ.Κ.Α. αναγκάστηκε να καταδικάσει τα μέτρα και σύμφωνα με την «Χαλκιν Σεσι» η αντίθεση του κόμματος έφερε σε δύσκολη θέση τους 3 υπουργούς στην Κυβέρνηση που ανήκουν στο Κόμμα οι οποίοι παραπονιούνται ότι τα «νήματα στους κόλπους του κόμματος βρίσκονται στην σελ. 4

ΣΤΙΣ ΑΛΛΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

- Νίκη στο «ΑΛΦΑ»
- Η κρίση στα ξενοδοχεία
- Άνεργοι Επιστήμονες
- Επίσκεψη Οζάλ
- Ν. Αφρική - Ισπανία
- Αποβολές στη Βρετανία
- Νέες αποβολές στην ΕΔΕΚ
- Αθλητισμός για όλους;
- Ποιητική συλλογή Ιμπραχίμ Αζίζ

Ιούλης '74:

τι οδήγησε

στην εισβολή

- ανάλυση στες μεσαιές σελίδες

ΚΡΙΣΗ ΣΤΑ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΑ

Η στάση των ξενοδόχων στις πρόσφατες διαπραγματεύσεις για τις συλλογικές συμβάσεις στα ξενοδοχεία φανερώνει την αποφασιστικότητα των εργαζομένων να χτυπήσουν το βιοτικό επίπεδο των εργαζομένων και τα κεκτημένα δικαιώματα τους. Παρ' όλο που η τουριστική βιομηχανία εξακολουθεί ν' αναπτύσσεται με γρήγορους ρυθμούς και να αποτελεί ένα από τους πιο προσοδοφόρους τομείς της οικονομίας, οι ξενοδόχοι απάντησαν στα αιτήματα των ξενοδοχοϋπάλληλων με προκλητικά αντιαιτήματα, με απροκάλυπτη επίθεση. Οι συντεχνίες ανάβαλαν επανειλημμένα απόφαση τους για απεργία για να δώσουν δυνατότητες στη μεσολάβηση του υπουργού εργασίας. Στις 10 του Ιούλη οι ξενοδόχοι προκάλεσαν νέο αδιέξοδο απορρίπτοντας τις μεσολαβητικές προσπάθειες του υπουργού εργασίας. Στην απεργία που κάλεσαν οι συντεχνίες σε 4 ξενοδοχεία (παγκύπρια) την επομένη, οι εργοδότες απάντησαν με γενικό λοκ-αουτ.

Οι συντεχνίες κλιμάκωσαν την απεργία σε γενική.

Μετα από επέμβαση του προέδρου Κυπριακού το λοκ-αουτ και η απεργία ανακλήθηκαν. Οι διαπραγματεύσεις συνεχίζονται.

Οι ξενοδοχοϋπάλληλοι είναι σήμερα αντιμέτωποι με την πιο σοβαρή επίθεση ενάντια στο βιοτικό τους επίπεδο και τα κεκτημένα τους δικαιώματα έχον τη δύναμη και μπορούν να δώσουν στους ξενοδόχους ένα παραδειγματικό μάθημα.

Για πιο εκτενή ανάλυση στις εσωτερικές σελίδες.

ΕΡΓΑΤΙΚΑ

ΝΙΚΗ ΤΩΝ ΕΡΓΑΤΩΝ ΤΟΥ ALFA-SHOES

Ταξική ενότητα - επαγρύπνηση

Στες 16 του Ιούνη οι εργάτες υπόδησης του «Αλφα» έδωσαν μια σημαντική μάχη ενάντια στις απολύσεις την τρομοκρατία και την εντατικοποίηση της δουλειάς. Για άλλη μια φορά τα σχέδια της εργοδοσίας σταμάτησαν μπροστά στην αποφασιστικότητα των εργατών και εργατριών του «Αλφα».

Η υπόθεση ξεκίνησε όταν η διεύθυνση με βάση σχέδιο απόλυσε τρία στελέχη μηχανών ενω ακολούθως διάταξε δυο μηχανοδηγούς ν' αναλάβουν ένα επιπλέον πόστο πάνω στις μηχανές, με στόχο να εντατικοποιηθεί τη δουλειά και να έχει τες μηχανές να δουλεύουν τον ίδιο ρυθμό, βγάζοντας την ίδια παραγωγή με πιο λίγα εργατικά χέρια. Απο δω αρχίζει η εργατική αντίσταση. Ο πρώτος που δοκίμασε να δουλέψει και την φάλτσέτα και το σίδερο, όταν διαμαρτυρήθηκε στον επιστάτη του απολύθηκε επι τόπου από τον διεφθυντη παραγωγής. Μέσα σε πέντε λεπτά ήρθε δεύτερη απόλυση, όταν διάταξαν εργάτη ν' αναλάβει τα πόστα του απολυμένου συνάδελφου και αφατος απο αίσθημα ταξικής αλληλεγγύης αρνήθηκε.

Το νέο διαδόθηκε γρή-

γορα, ενώ η αγανάκτηση των εργατών άρχισε να φουντώνει. Η εργοδοσία είχε έτοιμη δικαιολογία: «οι εργάτες εβρίσαν τον επιστάτη και τον διεφθυντη». Και όμως, πόσες και πόσες γυναίκες έκλαψαν από τες προσβολές και τες βρισιές. Μέχρι ξύλα και παπούτσια πέταξαν στους εργάτες. Πότε ζήτησαν οι εργάτες την απόλυση του διεφθυντη;

Την Πρασκευή 14 του Ιούνη η διεύθυνση ξέροντας ότι οι εργάτες και οι εργάτριες θα ανταποδίδαν το χτύπημα, έτριξε τα δόντια για να προλάβει τες εξελίξεις. Κάλεσε τους εργάτες 30' πριν σχολάσουν και προσπάθησε να διαστρεβλώσει τα γεγονότα για να δικαιολογήσει τες απολύσεις. Στόχος ήταν να σκορπίσει απογοήτευση και σύγχυση διασπώντας τους εργάτες. Εδώ όμως η Τοπική Επιτροπή δεν έπαιξε σωστά τον ρόλο της. Φυσικά η εργοδοσία εμπόδιζε τα μέλη της Τ.Ε. και τους εργάτες να μιλήσουν αλλά είχαν καθήκο να επιβάλουν μια απάντηση στο διεφθυντη αποκαθιστώντας τους απολυμένους συνάδελφους στα μάτια των εργατών, προετοιμάζοντας έτσι το έδαφος για την απεργία.

Η εργοδοσία φαινόταν

ανυποχώρητη. Σύντροφοι του εργοστασίου εκμεταλλέφθηκαν το Σαββατοκυριακό, και αφού ήρθαν σε επαφή με αριστεροπεριργίτες βγήκε ένα φυλλάδιο που εξηγούσε τα γεγονότα, υπεράσπιζε τους απολυμένους απέναντι στις επιθέσεις της διεύθυνσης και καλούσε τους εργάτες συμπεριλαμβανόμενους γύρω από τες συντεχνίες να καλέσουν για γενική συνέλευση και κλιμάκωση των μέτρων με απεργία.

Πρωί - πρωί της Δεφτέρας οι σύντροφοι της Σ.Ε. ζυμώθηκαν με τους εργάτες, μοίρασαν το φυλλάδιο, κουβέντισαν, εξηγούσαν τα γεγονότα και την σημασία της γενικής συνέλευσης. Η προπαγάνδα της διεύθυνσης δεν περνούσε. «Μπράβο ρε παιδία. Δώστε το τζιαι πάρα τζιαι». «Να κόρη δκιέβαστο τζιαι συ». «Ή που θα τους δεχτούν πίσω ή έσση απεργία».

Η ταξική διάθεση και η αποφασιστικότητα ανέβαιναν γρήγορα. Στα διαλείμματα όλοι οι εργάτες συμφωνούσαν ότι έπρεπε να σταματήσουν τες μηχανές. Οι συντεχνίες και η εργοδοσία νιώθοντας την πίεση από τα κάτω προσπάθησαν να τα βρουν. Στην αρχή ακούστηκε ότι δέχονταν μόνο τον ένα. Τίποτε οι εργάτες. Και τους δυο ή απεργία. Στες 11 η ώρα τους είπαν να πιάσουν δουλειά. Και τους δυο. Χαρα ικανοποίηση, χαμόγελα, αγκαλιές, ττοκαρίσματα. «Παιδία την Παρασκευή ελάτε να σας δώσουμε καμιά εισφορά». «Φέρτε τζιαι τη νέα την Έκφραση». «Μα εν μηνιάτικη». «Να την κάμετε βτομαδικιάτικη».

Οι εργάτες λοιπόν νί-

ΤΙ ΕΙΠΑΝ ΟΙ ΕΡΓΑΤΕΣ

- «Η κατάκτηση της ενότητας ήταν η πρώτη μας νίκη. Η προϋπόθεση για την δεύτερη. Την επαναπρόσληψη των συναδέλφων μας. Ενότητα — Οργάνωση — Αγώνας»
- «Αν υποχωρούσαμε θα ερχόταν η δική μας σειρά»
- «Μπράβο στη Σοσιαλιστική Έκφραση, εμφανήκατε τσιάκκοι. Το φυλλάδιο έκαμε καλή δουλειά»
- «Πρέπε να είμαστε όλοι μονόβουλοι, μόνο έτσι έρχονται οι νίκες»
- «Κακώς δεν δέχτηκαν την ΔΕΟΚ ή ΠΕΟ και η ΣΕΚ. Η ΔΕΟΚ αντιπροσωπεύει κάποιους εργάτες έπρεπε να την δεχτούν. Πάνω απ' όλα η ενότητα»

κησαν. Η απειλή όμως του κεφαλαίου παραμένει. Γιαφτο πρέπει να δυναμώσουμε τον ρόλο της Τοπικής Επιτροπής να την ζωντανέψουμε με νέους εργάτες, να κατακτηθούν ανώτερες μορφές ενότητας με ταχτικές γενικές συνέλευσεις. Η γενική συνέλευση είναι το όπλο που πρέπει να χρησιμοποιηθεί για να μπαίνουν κάτω άμεσα και επιταχτικά τα καθημερινά προβλήματα των εργατών και να γίνεται ενημέρωση για τα προβλήματα του κλάδου. Η μάχη του Σεπτέμβρη για την Α.Τ.Α. είναι κοντα ενώ η εργοδοσία καθυστέρα σκόπιμα την υπογραφή των νέων συλλογικών συμβάσεων είτε με κωλυσιεργία είτε με αντίαιτήματα που οδηγούν τες διαπραγματεύσεις σε αδιέξοδο. Μπροστά σ' αψη την κατάσταση ξεπροβάλλει αναγκαστικά ο συντονισμός των αγώνων

ALPHA SHOES: ΟΧΙ ΣΤΙΣ ΑΠΟΛΥΣΕΙΣ, ΤΗΝ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΝΤΑΤΙΚΟΠΟΙΗΣΗ.

Οι εργάτες και οι εργάτριες του "ALPHA SHOES" ζουν καθημερικά μαζί την εκμετάλλευση και την καταπίεση, την τρομοκρατία, τα βρούδια, τις αυθαίρετες απολύσεις, την εντατικοποίηση της δουλειάς.

Την περασμένη βδομάδα 2 εργάτες της "DESMA" απολύθηκαν "επι τόπου": ο πρώτος επειδή δεν μπόρεσε να φέρει σε πέρας τη δουλειά σε δύο πόστα ταυτόχρονα (!) κι ο δεύτερος επειδή αρνήθηκε να υπαταχθεί στον απολυμένο συνάδελφο του σε ένεση ταξικής αλληλεγγύης. Τίς δυο προηγούμενες βδομάδες άλλοι δυο εργάτες έφυγαν από την ίδια μηχανή (ο ένας απολύθηκε, ο άλλος εξαναγκάστηκε στην ουσία να παραιτηθεί). Η διεύθυνση στην προσπάθειά της να εντατικοποιήσει τη δουλειά, δημιούργησε ένα κλίμα πραγματικής τρομοκρατίας: όποιος παρακούσει απολύεται επι τόπου. Δημιουργά ένα σφοδρό κλίμα για τους εργάτες προκαλώντας την αντίδρασή τους την οποία χρησιμοποιεί σαν οχημα για να τους απολύσει.

Στην περίπτωση των δυο τελευταίων "απολυμένων" η διεύθυνση χρησιμοποίησε σαν οχημα ότι οι εργάτες έβρισαν τον διεφθυντη. Η πραγματικότητα είναι ότι η στάση του διεφθυντη παραγωγής ήταν τόσο προκλητική που προκάλεσε την έκρηξη των εργατών.

Οι εργάτες και εργάτριες του "ALPHA" ξέδραν ότι πρέπει να πολεμήσουν τις νέες απολύσεις. Γιατι αν περάσουν κι αυτές, ο εκφοβισμός θα κυριαρχήσει απ' άκρη σ' άκρη στο εργοστάσιο, η διεύθυνση θα συμπεριφέρεται σαν τσάρος. Γι' αυτό οι εργάτες του "ALPHA" στέκονται ομόθυμοι πίσω από το μέτρο που οι συντεχνίες τους προσαρμόζουν να πάρουν: γενική συνέλευση σήμερα αργότερα και απεργία σε περίπτωση που οι απολυμένοι δεν επαναπροσληθούν.

Σε μια προκλητική ενέργεια που παραγούριζε τα όργανα των εργατών (τις τοπικές επιτροπές και συντεχνίες) η διεύθυνση απείλησε τους εργάτες ότι θα κλείσει το εργοστάσιο σε περίπτωση απεργίας αφήνοντας να νοηθεί ότι δεν που καλά οι δουλειές. Σ' αυτά τα υποκατάστατα κλιμακωμένα και τις απειλές τα συνδικαλιστικά κλιμάκια πρέπει να έχει μια ολοκληρωμένη απόντηξη: κάθε επιχείρηση παίζει ένα κοινωνικό ρόλο και δεν είναι έρμαιο του κάθε κεφαλαίουκράτη. Αν θέλουν να πείσουν ότι οι δουλειές τους δεν είναι επικερδείς, ν' αντισουν το βιβλίο να γίνει έλεγχος των οικονομικών της επιχείρησης. Που πήγαν τα κέρδη που μέχρι σήμερα αποκύμιζαν από τον ιδρώτα των εργατών και εργατριών του "ALPHA"; Τι μέρημα είχαν οι εργάτες απ' αυτά τα κέρδη, για να δικαιώται η διεύθυνση να τους πετα σου δόξα σακκία στο δρόμο;

Η ιστορία της εργατικής τάξης είναι γεμάτη αγώνες για να κερδίσει τα δικαιώματά της. Οι εργάτες και οι εργάτριες του "ALPHA" έχουν την δύναμη να επιβάλουν το δίκαιο τους, θα έχουν, την με κάθε τρόπο, συμπαράσταση των γειτονικών εργοστασίων και όλων των εργατών στην βιομηχανία υπόδησης. Η πλάη των εργατών του "ALPHA" είναι μέρος της μάχης που αλόκληρο το εργατικό κίνημα έσυν να δίνει: ενότητα στην προσπάθεια των εργατών να φορτώσουν την κρίση στις πλάτες των εργοζόμενων.

Οι συνδικαλιστές ηγέτες πρέπει να ανταποκριθούν στην πρόκληση αποφασιστικά. Να δώσουν δυναμική καθοδήγηση, -μέχρι την επαναπρόσληψη των απολυμένων συναδέλφων, -ενάντια στις αυθαίρετες απολύσεις, -ενάντια στην απάνθρωπη συμπεριφορά της εργοδοσίας και την τρομοκρατία, -ενάντια στην εντατικοποίηση της δουλειάς, -για ν' ανοιχτούν το βιβλίο της επιχείρησης και για εργοτικό έλεγχο στην παραγωγή.

ΑΡΙΣΤΕΡΗ ΠΤΕΡΥΓΑ ΤΟΥ Σ.Κ.Ε.Α.ΕΚ 16/6/1986

όλου του κλάδου της υπόδησης κάτω από ένα συνδικαλιστικό κογκρέσσο όλων των συντεχνιών. Πανσυνδικαλιστική ενότητα. Ταξική Πολιτική. Μόνο έτσι θα δώσουμε μ' επιτυχία τη μάχη του Σεπτέμβρη.

M.K.

ΑΝΤΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΑΠΟ ΤΟ ΔΗΜΑΡΧΟ ΛΕΜΕΣΟΥ

Ο δήμαρχος Αντώνης Χ' Παύλου μαζί με πολυμελές συνεργείο (δημοτικοί σύμβουλοι, δημοτικοί υπάλληλοι, κλπ) για να καθαρίσουν ένα χαντάκι(!) στην οδό Κιουρι στην Αγία Ζώνη. Θεατρινοίμοι, στα πλαίσια της εκστρατείας καθαριότητας, την ίδια στιγμή που οι εργατογενιόνιες εγκαταλείπονται και τα ουσιαστικά προβλήματα των εργαζομένων παραμελούνται.

Οι δημαρχεύοντες δεν πρόφτασαν να αναλάβουν τα καθήκοντα τους και άρχισαν να επιδίδονται με ζήλο στην προσπάθεια για το συμπάξεμα των «κακώς κειμένων» στις φτωχογειτονίες της Λεμεσού. Φαίνεται πως κάτι εκεί, στο όλο «φόνοτο» έχει θίξει τις «αισθητικές τους ευαισθησίες»... Νάσου λοιπόν και οι πρώτες δικαστικές κλίσεις. Κλίσεις ενάντια στις «παράνομες οικοδομές» (μικροαποθήκες για το βόλεμα της οικιακής πραμάτειας) - των εργατικών πολυκατοικιών

ων της Μισιαούλη & Καβάζογλου. Βλέπετε... η άνεση που προσφέρουν τούτες οι κατοικίες είναι τόσο πλήρης που κάθε περαιτέρω προσθήκη είναι περιττή... αν όχι ακαλαίσθητη. Βλέπετε ο δήμος Λ/σου έχει πατάξει πάραυτα, κάθε είδους οικοδομική παρανομία, που αντιτάσσεται το γενικό συμφέρον των «πολλών» τούτης της πόλης - βλέπε αποχετευτική τουριστικών και βιομηχανικών εγκαταστάσεων που χύνονται στη θάλασσα, μάντρωμα της παραλίας, αποκλεισμο της από τσιμεντένια μεγα-

θήρια κλπ. - και το μόνο που του απομένει είναι το «σουλούπωμα» - με τη μέθοδο της μπουλτόζας βέβαια - των λαϊκών συνοικιών. Μα κύριοι κύριοι δημαρχεύοντες, τα στεγαστικά προβλήματα των χαμηλαμοιβομένων στρωμάτων της κοινωνίας μας, δεν λύνονται με την τακτική του κατεδαφισμού. Αντίθετα λύνονται μόνο με την τακτική της ανέγερσης κατοικιών που να προσφέρουν τα απαραίτητα εφόδια για μια επαρκή στεγαστική αποκατάσταση.

B.A.

Στες 11 του Ιούλη, αφού στες προηγούμενες μέρες προηγήθηκαν επανειλημμένες συστάσεις και διαμαρτυρίες των εργατών, η εργοδοσία αρνήθηκε να καταβάλει στον ένα από τους 7 εργάτες της μηχανής DESMA την συμφωνημένη προμήθεια. Στες 12 το μεσημέρι ο εργάτης της μηχανής αποφάσισαν να κατέβουν σε στάση εργασίας για υποστήριξη του δίκαιου αιτήματος του συναδέλφου τους. Οι δικαιολογίες των διεφθυντων δεν περνούσαν γιατί ο εργάτης μπορεί εκείνη τη μέρα να μην δούλευε στη μηχανή (επειδή τα παπούτσια ήταν με ράμματα και δεν ήθελαν σιδέρωμα) αλλά ήταν ένας από τα 7 βασικά στελέχη της μηχανής, δούλευε στην προετοιμασία των χημικών υλικών που θα έμπαιναν στη μηχανή, βοηθούσε στην αλλαγή και το καθάρισμα των καλουπιών και εφάρμοζε το ωράριο της μηχανής 7.30-3.30.

Η εργοδοσία σε μια προσπάθεια να σώσει το καταρρακωμένο κύρος της από την προηγούμενη ήττα, παρουσιάστηκε σκληρή και αφταρχική:

Απόλυσε επι τόπου και τους 7 εργάτες της μηχανής χωρίς καν προειδοποίηση. Ακόμα γελοιοποιήθηκε μπροστά σ' όλους τους εργάτες όταν ο διεφθυντης προσπάθησε να κλειδώσει την γυάλινη πόρτα εισόδου του εργοστασίου για να εμποδίσει τους εργάτες να μπαίνουν στο εργοστάσιο και να επικοινωνούν με τους συναδέλφους τους.

Όταν οι εργάτες άρχισαν να διαμαρτύρονται έντονα για τη συμπεριφορά του διεφθυντη και να ζητούν προειδοποιητική επιστολή, 13ο κ.τ.λ. ο διεφθυντης απάντησε προκλητικά: «Δεν σας δίνω τίποτα. Κινείστε μου αγωγή».

Η πίεση και η αποφασιστικότητα των εργατών τους έφερε ακόμα μια νίκη. Όταν ήρθαν οι συντεχνίες στο εργοστάσιο απειλήθηκε απεργία γιατί αρχικά ο διεφθυντης δεν δεχόταν ούτε τες συντεχνίες. Κάτω από την πίεση όμως υπαναχώρησε. Επαναπροσλήφθηκαν και οι 7 ενώ παραχωρήθηκαν και τα ωφέληματα στον εργάτη.

Η ταξική αλληλεγγύη και η ενότητα στον αγώνα είναι τα ακατανίκητα όπλα των εργατών.

Η ΕΠΙΣΚΕΨΗ ΟΖΑΛ ΝΕΑ ΗΤΤΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΟΚΥΠΡΙΑΚΗ ΔΙΠΛΩΜΑΤΙΑ

Μέσα σε ατμόσφαιρα κωμικοτραγική, τόσο στο Βορρά όσο και στο Νότο, έγινε η επίσκεψη Οζαλ στα κατεχόμενα, τέλειωσε, και τίποτε δεν φαίνεται να έχει αλλάξει στην Κύπρο. Πολιτικοί και δημοσιογράφοι συνεχίζουν ακόμα να μετρούν τα κέρδη και τις ζημιές για την κάθε «πλευρά», ενώ η «εθνική ενότητα» κατάρρευσε και πάλι πριν καλά-καλά μπορέσει να δημιουργηθεί.

Η επίσκεψη Οζάλ μοιάζει σε πολλά σημεία με την ανακήρυξη της Τουρκικής Δημοκρατίας της Βόρειας Κύπρου. Όπως και τότε, η επίσκεψη ακολούθησε την απόρριψη από την Κυπριακή Κυβέρνηση προτάσεων των Ηνωμένων Εθνών για τη λύση του Κυπριακού. Όπως και τό-

τε, οι ελληνοκυπριακές πολιτικές ηγεσίες σε κλίμα «εθνικής έξαρσης» προσπάθησαν να εμφανιστούν ενωμένες μπροστά στη χρεωκοπία της πολιτικής-του. Όπως και τότε, η αλαζονεία του Ντενκτας και του Οζαλ προκάλεσαν αντιδράσεις που μείωσαν τη διπλωματική επιτυχία-τους.

Όπως και τότε, ο Κυπριακός λαός τόσο στο Βορρά όσο και στο Νότο παρακολούθησε όλες αυτές τις ιστορίες με δυσπιστία για την ειλικρίνεια των ηγετών.

Όπως δέποτε τόσο η ανακήρυξη της ΤΔΒΚ όσο και η επίσκεψη Οζαλ είναι σημαντικά γεγονότα στην ιστορία της Τουρκικής κατοχής της Βόρειας Κύπρου. Αυτό όμως που δεν κατάλαβαν οι ελληνοκύπριοι ηγέτες — και το καταλαβαίνουν πολύ καλά οι ελληνοκυπριακές μάζες — είναι ότι η σημασία αυτών των γεγονότων βρίσκεται στο ότι είναι συμπτώματα μιας πραγματικότητας και όχι γιατί αλλάζουν οτιδήποτε. Αν ανακηρύχτηκε η ΤΔΒΚ, αν ο Οζαλ τόλμησε να επισκεφτεί τα κατεχόμε-

να, αυτό οφείλεται κύρια στην αποτυχία της ελληνοκυπριακής διπλωματίας, στην ανικανότητα της Κυπριακής Κυβέρνησης μπροστά στις λύγες του Ντενκτας.

Ούτε και είναι παράξενο που ο Ντενκτας φαίνεται να κερδίζει τη μια διπλωματική νίκη μετά την άλλη. Αυτό οφείλεται σχεδόν αποκλειστικά στη δυνατή στρατιωτική θέση που βρίσκεται και όχι στη διπλωματική-του ικανότητα. Το γεγονός ότι έχει φέρει πιο έξυπνα από τον Κυπριανού απέναντι στην πρωτοβουλία Γκουεγιαρ πολύ λίγο έχει επηρεάσει την πορεία των γεγονότων.

Φυσικά η στρατιωτική δύναμη δεν είναι μια απλή εννοια. Οι αριθμοί των στρατιωτών και των όπλων που διαθέτει κάποιος είναι ένα μόνο μέρος αυτής της έννοιας και ίσως όχι το πιο σημαντικό. Οι πολιτικές θέσεις, οι επιδιώξεις, η εσωτερική σταθερότητα ενός καθεστώτος, η φύση του κλπ. είναι παράγοντες που μετρούν στη στρατιωτική δύναμη.

Η εθνική ενότητα δεν μπόρεσε να αποτρέψει την επίσκεψη Οζάλ

Έτσι, όσο ο Ντενκτας επιδιώκει τη διχοτόμηση, είναι πολύ δυνατός: δεν έχει να κάμει τίποτε απολύτως εκτός από το να επιβιώσει στο σβέρο των τουρκοκυπρίων. Οποιαδήποτε στρατιωτική απειλή από τους ελληνοκύπριους, θα συσπειρώσει την τουρκοκυπριακή κοινότητα γύρω-του και με τη βοήθεια του Τουρκικού στρατού θ' αντεπεξέλθει.

Θα είναι όμως τελείως διαφορετική ιστορία αν θελήσει να επεχτεί την κατοχή και στο Νότο. Τα προβλήματα τόσο για τον ίδιο όσο και για την Τουρκία θα ήταν απαγορευτικά για

μία τέτοια επιχείρηση. Και ο πρώτος κίνδυνος γι' αυτόν θα ήταν οι ίδιοι οι τουρκοκύπριοι. Οι φωνασκίες του Οζαλ για τον Οθωμανικό στόλο, για την Σμύρνη, για κατάληψη της Κύπρου κλπ. δεν είναι τίποτε άλλο από μεγάλα λόγια για εσωτερική κατανάλωση.

Δυστυχώς η κοινή σοφία των πολιτικών ηγεσιών της Κύπρου εδώ και χρόνια είναι ότι επιδίωξη της Τουρκίας είναι η κατάληψη ολόκληρης της Κύπρου. Έτσι, τελευταία, άρχισε να εμφανίζεται μια επικίνδυνη ταχτική, που προωθείται κύρια από τους Παπανδρέου, Λυσσαρίδη, και φαίνεται να «απειλεί» την Τουρκία με διχοτόμηση και διπλή ένωση ή ακόμα με πόλεμο αν η Τουρκία κάμει άλλο βήμα προς την κατάληψη της Κύπρου.

Είναι φυσικά σημαντικό το ότι μια Ελληνική Κυβέρνηση δίνει καθαρή υπόσχεση για υπεράσπιση της Κύπρου — και πρέπει να σημειώσουμε ότι παρα το εθνικιστικό πλαίσιο μέσα στο οποίο δόθηκε αυτή η υπόσχεση μόνο μια σοσιαλιστική κυβέρνηση μπόρεσε να το κάμει — είναι περίεργη η λογική της επιδίωξης της διπλής ένωσης και της διχοτόμησης, που τόσο καιρο η προσπάθεια ήταν ν' αποφευκτεί. Είναι εύκολο να πετύχουν ένα τέτοιο στόχο, και είναι βέβαιο πως σε τέτοια περίπτωση όλοι θα είναι νικητές — έκτος από τις Κυπριακές μάζες.

Τέτοιες θέσεις είναι αποτέλεσμα της απελπισίας που διακατέχει τις πολιτικές ηγεσίες αυτού του τόπου. Όσο το ΑΚΕΛ επιμένει σε συνομιλίες με τον Ντενκτας που έχει κάμει καθαρό στην πράξη πως δεν θέλει καμιά διευθέτηση, όσο η ΕΔΕΚ αναζητεί δυναμικές εθνικιστικές διεξόδους, τόσο η απελπισία θα μεγαλώνει. Είναι καιρός η εργατική τάξη να αρχίσει να βάζει στην πράξη τις διεθνιστικές-της αρχές, να νοιώσει πως «η Τουρκία των 52 εκατομμυρίων» είναι ταυτόχρονα η Τουρκία των 50 εκατομμυρίων καταπιεσμένων. Είναι καιρός να προτάξει το σύνθημα: τα σύννομας δεν είναι εδώ, είναι ολόκληρος ο πλανήτης.

ΘΕΜΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

Γιώργος Καψής

Η ΑΜΥΝΑ, ΤΟ ΕΘΝΙΚΟ ΚΑΙ ΟΙ ΦΟΡΟΛΟΓΙΕΣ

Με δυο νομοσχέδια που κατάθεσε πρόσφατα στη βουλή η κυβέρνηση ζητά την αύξηση της έκτακτης εισφοράς για την άμυνα από 1% που είναι σήμερα σε 3% και την επιβολή επιπρόσθετης φορολογίας στα πετρελαιοειδή, ώστε να ενισχυθούν οι αμυντικές δυνατότητες της Κύπρου. Η πραγματικότητα είναι πως πρόκειται για δυο επιπρόσθετες φορολογίες που θα βγαίνουν από την ίδια τσέπη.

Και στη μια και στην άλλη περίπτωση ο «γενναϊόδωρος εισφορέας» θα είναι η εργατική τάξη. Με βάση τα στοιχεία του 85, που η έκτακτη εισφορά ήταν 1/2%, από τα 5.8 εκατομμύρια λίρες τα 3 εκατ. προέχονταν από τις εισφορές του ιδιωτικού τομέα και μόνο 300 χιλιάδες (!) από την φορολογία των κερδών εταιρειών, των μερισμάτων, των ενδοκίων και των τόκων. Ο καθένας μπορεί να υπολογίσει ποια θα είναι η δυσαναλογία της εισφοράς των εργαζομένων και του κεφαλαίου με βάση το 3%.

Όσον αφορά την επιπρόσθετη φορολογία πάνω στα πετρελαιοειδή δεν είναι τίποτε άλλο παρα η μεταφορά της διαφοράς που προέκυψε από την πτώση της τιμής του αργού πετρελαίου, στο ειδικό ταμείο της άμυνας. Πρόκειται δηλαδή για τα κέρδη των εταιρειών που και πάλι δεν θα τα επωφεληθεί ο δικαιούχος εργαζόμενος.

Είναι φανερό πως μετά την αποτυχία της αποκοπής του τιμαριθμού (παγοποίηση μέχρι τον Σεπτέμβρη), η

αστική τάξη, κατά την προσφιλή της μέθοδο, επικαλείται ξανά το «εθνικό θέμα» για να σωθεί από τον οικονομικό κίνδυνο που την απειλεί. Γιατί απλούστατα οι εισφορές του ειδικού αυτού ταμείου για την άμυνα στην πλειοψηφία τους θα αντιστοιχούν σε ανάλογη μείωση του βιοτικού επιπέδου της εργατικής τάξης.

Ωστόσο είναι αφέλεια να πιστεύει κανείς ότι με την επιβολή της φορολογίας για την άμυνα είναι δυνατό να βελτιωθούν οι αμυντικές δυνατότητες της Κύπρου. Τα 27 εκατομμύρια λίρες το χρόνο που προϋπολογίζουν τα δυο κυβερνητικά νομοσχέδια είναι ασήμαντα μπροστά στους στρατιωτικούς προϋπολογισμούς της Τουρκίας. Αυτό το άναγνωρίζουν όλοι. Όμως 27 εκατ. λίρες για τους εξοπλισμούς της Κύπρου μπορεί να μην είναι ικανά να «φοβίσουν» την στρατιωτική κλίκα της Τουρκίας, είναι όμως αρκετά για να προσφέρουν κάποια οικονομική άνεση στους καταχρεωμένους προϋπολογισμούς της κυπριακής κυβέρνησης.

Κι' αφού το στρατιωτικό ισοζύγιο είναι αρνητικό για τους κύπριους αστούς αλλά και για τις ηγεσίες των αριστερων κομμάτων, το παίξουν κάπως διαφορετικά. Με την ενδυνάμωση της άμυνας μας ενισχύεται, λέν, η διαπραγματευτική μας θέση. Αυτή είναι μια άλλη αφέλεια. Η Τ/Κυπριακή αστική τάξη έχοντας το στρατιωτικό ισοζύγιο με το μέρος της δεν πρόκειται να κάμει ούτε μισό βήμα πίσω από τις γνωστές θέσεις.

Η διατυμπάνιση της ενίσχυσης της άμυνας από το σύνολο της Ε/Κυπριακής πολιτικής ηγεσίας έχει μια απλή εξήγηση. Για την αστική τάξη εκφράζει τα οικονομικά αδιέξοδα, για την ηγεσία της αριστερας καταδκνύει την κρίση της ρεφορμιστικής και σταλινικής ιδεολογίας, και για τις δυο μαζί αντανακλά τη χρεωκοπημένη πολιτική της εθνικής

ενότητας.

Η θέση της ηγεσίας του ΑΚΕΛ ενάντια σε νέα οικονομική επιβάρυνση των εργαζομένων για την ενίσχυση της άμυνας είναι μιση. Για να ήταν σωστή έπρεπε να απορρίπτει την ίδια την αναγκαιότητα της ύπαρξης του αστικού στρατού. Η ηγεσία της ΕΔΕΚ δέχεται και τα δύο!

Ο στρατός σ' ένα καπιταλιστικό κράτος δεν είναι παρα μηχανισμός επιβολής και επικυριαρχίας της αστικής τάξης. Είναι όργανο καταστολής και καταπίεσης, είναι εμπόδιο στον αγώνα της εργατικής τάξης για την εξουσία — αυτό καταδείχνει η ιστορική εμπειρία της Χίλης το '73, της Ελλάδας το '67, της Κύπρου το '74, της Τουρκίας το '80.

Οποιαδήποτε ενίσχυση του αστικού στρατού σημαίνει ενίσχυση του αστικού κράτους, σημαίνει ενίσχυση της δύναμης των

αστων ενάντια στους εργαζομένους. Αυτός είναι ο στόχος της δομής, της ιδεολογίας και της ιεραρχίας του στρατού.

Η μοναδική άμυνα που μπορεί να προστατέψει την εργατική τάξη είναι η λαϊκή πολιτοφυλακή. Τα όπλα πρέπει να τα χειρίζεται η εργατική τάξη κάτω από τον έλεγχο των εκλεγμένων και ανακλητών αντιπροσώπων της. Αγώνας για την υιοθέτηση ταξικού σοσιαλιστικού προγράμματος λοιπόν. Αυτό είναι το άμεσο καθήκον. Σπάσιμο κάθε συνεργασίας με τους αστούς, ενάντια στον εθνικισμό, για τη συνεννόηση με τους Τ/Κύπριους εργαζόμενους, για την εργατική εξουσία. Αυτή είναι η μοναδική προοπτική που οδηγεί μακριά από εθνικά προβλήματα... και νομοσχέδια για την άμυνα.

ΤΟΥΡΙΣΤΙΚΗ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ

Ο τουρισμός είναι σήμερα η μοναδική βιομηχανία η οποία αναπτύσσεται με ψηλούς ρυθμούς, και στην ουσία κρατάει την υπόλοιπη οικονομία. Όμως τα πρώτα σημάδια της κρίσης είναι κι εδώ εμφανή, καθώς ο ρυθμός με τον οποίο οι κεφαλαιοκράτες επενδύουν ξεπερνά τους ρυθμούς με τους οποίους αυξάνονται οι αριθμοί των τουριστών.

Για να διατηρήσουν τα υπερκέρδη τους οι ξενοδόχοι στρέφονται σήμερα ενάντια

Σύντροφε Μ., πως έφτασαν οι Συντεχνίες στην απόφαση για απεργία;

Μας ώθησε η στάση των εργοδοτών. Τα αιτήματα που υποβάλαμε είναι απλα και δίκαια. Αυτοί απάντησαν με επίθεση. Τα αιτήματά τους όχι μόνο δεν προσφέρουν καλύτερη ψή των συνθηκών και του βιοτικού επιπέδου για μας, αλλά μας παίρνουν πίσω. Πίσω από τους ξενοδόχους βέβαια, βρίσκεται και η ΟΕΒ η οποία αντιπροσωπεύει γενικά τα συμφέροντα της κεφαλαιοκρατίας ενάντια στο βιοτικό επίπεδο και τις κατακτήσεις των εργαζομένων.

Αρχικά αποφασίσαμε απεργία για τις 31 του Ιουνίου. Όμως ο υπουργός εργασίας ζήτησε χρόνο για να μπορούμε να προετοιμάσει καλύτερα τη μεσολάβρηση του, έτσι του δώσαμε μέχρι τις 7 του Ιουλίου.

Ποια είναι η ανταπόκριση των ξενοδοχοϋπάλληλων;

Οι ξενοδοχοϋπάλληλοι είναι αγαπητοί. Ειδικά στη Λάρνακα και τη Λεμεσό τα προβλήματα είναι πολλά και μεγάλα. Μισθοί, ωράρια, τρομοκρατία από τους διευθυντές, όλα αυτά δημιουργούν αγωνιστική διάθεση μέσα στους ξενοδοχοϋπάλληλους.

Μπορείς να μας αναπτύξεις αυτά τα προβλήματα με κάποια λεπτομέρεια;

Άμα σου πω ότι μια καμαριέρα ξεκινά με £56 το μήνα βασικό μισθό θα το πιστέψεις; Η πλειοψηφία των ξενοδοχοϋπάλληλων παίρνει γύρω στις £80 το μήνα βασικό! Αυτό σημαίνει ότι η εξάρτησή μας από τη «μονάδα»...

Τι είναι ακριβώς η «μονάδα»;

Κάθε ένας από μας έχει ένα αριθμό μονάδων ανάλογα με τη θέση, τα χρόνια υπηρεσίας κλπ. Ανάλογα με τις μονάδες μοιραζόμαστε το 10% service που χρεώνουμε τους πελάτες. Όταν οι δουλειές παν καλά η «μονάδα» δίνει αρκετά λεφτά,

όμως όταν πέσουν εμείς δεν έχουμε να πληρώσουμε το νοίκι. Διότι δεν υπάρχει μίνιμουμ για τη μονάδα κι είμαστε εντελώς ακάλυπτοι στα σκαμπανεβάσματα.

Άλλα προβλήματα; Είμαστε το μοναδικό στρώμα των εργαζομένων για τους οποίους η Κυριακή δεν θεωρείται αργία. Τα περισσότερα Σαββατοκυριακά δουλεύουμε αλλά δεν πληρωνόμαστε overtime. Το πρόβλημα με το overtime είναι γενικό. Όταν έχει δουλειά, μένουμε - δεν μπορούμε να φύγουμε. Όμως δεν μας το μετρούν σαν overtime.

Τα προβλήματα είναι πάρα πολλά. Το πιο σημαντικό απ' όλα, όμως, είναι η αβεβαιότητα, αυτός ο συνεχής κίνδυνος απόλυσης. Πάντα μέσα στο φθινόπωρο και τους χειμερινούς μήνες έχουμε απολύσεις. Αναστολή εργασιών την ονομάζουν. Κάνουν νέες προσλήψεις μέσα στην Ανοιξη - έτσι κρατούν τους μισθούς χαμηλά, και τρομοκρατούν τους υπαλλήλους. Αυτό το καλοκαίρι είχαμε απολύσεις - μέσα στον Ιούνιο! Τα πράγματα γίνονται πολύ δύσκολα. Πολλοί τραβούν προς την Πάφο και την Αγία Νάπα όπου υπάρχουν ακόμα δουλειές όμως τα περιθώρια δεν είναι μεγάλα. Εξ άλλου αυτό μπορεί να το κάνει ένας νεαρός, ελεύθερος. Οι παντρεμένοι;

Και τώρα στα αιτήματα που υποβάλατε οι συντεχνίες - ποια είναι τα πιο σημαντικά; Το 90% των αιτημάτων μας δεν είναι μισθολογικά, έχουν να κάνουν με τις συνθήκες και τους όρους εργασίας. Ζητούμε αύξηση της προειδοποίησης για τερματισμό της απασχόλησης και αποζημίωση στην περίπτωση αναστολής των εργασιών - ακριβώς για να μην μπορούν να μας απολύουν και να μας ξαναπροσλαμβάνουν όποτε θέλουν.

Θέλουμε να κατοχυρωθεί ένα μίνιμουμ για τη «μονάδα» - £5 για το 86, £6 για το '87. Ο ξενοδόχος θα πρέπει να ενημερώνει στο τέλος κάθε μήνα, τις συντεχνίες για το ύψος της μονάδας.

Ζητούμε η Κυριακή να θεωρείται αργία. Αμα δουλεύουμε Κυριακή να πληρωνόμαστε overtime, όπως συμβαίνει με όλο τον κόσμο. Το ίδιο κι όταν ξεπερνάμε το 8-ωρο.

Οι μισθολογικές αυξήσεις που ζητούμε είναι £6 για όσους παίρνουν £60-70 το μήνα βασικό, £7 για τους £70-80 κ.ο.κ. Η πλειοψηφία παίρνει ανάμεσα £60 και £100 το μήνα.

Τι απάντησαν οι εργοδότες;

Τα αιτήματά τους αποτελούν απροκάλυπτη επίθεση. Δεν φανταζόμασταν πως θα ήταν τόσο προκλητικοί.

Θα ξεκινήσω από διάφορα μικρά: Ζητούν να περιοριστεί ο χρόνος προειδοποίησης για απόλυση και μάλιστα να μη συμπεριλαμβάνει τις οφειλόμενες ημεραργίες! Ζητούν να εφαρμόζουν την ημεραργία όποτε θέλουν. Το ίδιο και για το διακεκομμένο ωράριο - δηλαδή αν πάω δουλειά το πρωί κανονικά και μετά από κάποια ώρα δεν με χρειάζεσαι, να με διώχνει και να είμαι υπόχρεος να επιστρέψω την ώρα που με θέλει για να συμπληρώσω το 8-ωρο. Θέλουν, σε περίπτωση που το όφελ, του υπαλλήλου συμπεριλάβει με γιορτή, να χάνουμε το όφελ! Και ζητούν τις ώρες που δικαιούμαστε για συνδικαλιστική δουλειά (16 ώρες το χρόνο!) να μας τις αφαιρούν από τα οφέλη.

Αυτά είναι πολύ σοβαρά, κι όμως είναι τα λιγότερο σημαντικά!

Μας ζητούν να παραιτηθούμε από τον Τιμάρημο! Συμπεριλαμβάνουν παράγραφο η οποία λέει να δεχτούμε την απόφαση της ΟΕΒ πάνω στο θέμα του τιμάρημου.

Ζητούν το δικαίωμα της αυθαιρέτης, μονομερους, επιτόπου απόλυσης - αν, λέ-

ει, ο εργοδότης δεν είναι ικανοποιημένος με τη δουλειά του υπαλλήλου.

Για την πληρωμή της συνδρομής στις Συντεχνίες, ζητούν να το κάνουν μόνο για τους υπαλλήλους που έχουν ζητήσει γραπτά την αποκοπή της συνδρομής από το μισθό τους. Αυτό είναι πολύ σημαντικό γιατί στοχεύει να χτυπήσει το δικαίωμα συνδικαλισμού των ξενοδοχοπαλλήλων, και να μας διασπάσει, εξαγοράζοντας κι εκβιάζοντας ένα ποσοστό μη συνδικαλισμένων, μόνιμων απεργοσπαστών.

Τέλος ζητούν να αυξηθεί η δοκιμαστική περίοδος για κάθε υπάλληλο από 3 σε 6 μήνες. Η πραγματικότητα είναι ότι ένας μήνας είναι υπέρογκος για να καταλάβει αν του κάνει ο υπάλληλος ή όχι - εξ άλλου όλοι είμαστε απόφοιτοι ειδικών σχολών. Αυτό που επιδιώκουν μ' αυτό το αίτημα είναι να μας διαλύσουν κυριολεκτικά: Να μας προσλαμβάνουν κάθε Απρίλη και να μας απολύουν κάθε Οχτώβρη.

Πως βλέπεις την έκβαση της σύγκρουσης;

Δεν θα περάσουν αυτά που ζητούν οι εργοδότες! Οι ξενοδόχοι υπάλληλοι ξέρουν πως αν περάσουν αυτά σήμερα, αύριο θα πεινούμε! Γι' αυτό θα σταθούν σύσσωμοι σε περίπτωση που θα φτάσουμε μέχρι την απεργία. Υπάρχει πολλή αγανάχτηση.

Οι εργοδότες έχουν ήδη απειλήσει με lock-out. Σε μια πρώτη μαπα αυτή η απειλή φαίνεται τρελή, αφού το καλοκαίρι είναι η περίοδος της αιχμής. Όμως έχουν τα παραδείγματα της Κυπριακής Αερογραμμής και την ένδυση υπόδηση όπου μόλις κήρυξαν lock-out οι συντεχνίες υποχώρησαν, κι έχουν αποθρασυνθεί. Είναι σημαντικό ότι ο σύνδεσμος των εστιάτορων πρότεινε στους ξενοδόχους να τους καλύπτει όλες τους τις ανάγκες για διατροφή των

πελατών τους σε περίπτωση απεργίας.

Έτσι πρέπει να μαστε προετοιμασμένοι για κάθε ενδεχόμενο. Με μια σωστή στάση από τις Συντεχνίες οι εργοδότες δεν έχουν ούτε μια πιθανότητα στις χιλίες. Όμως χρειάζεται αποφασιστικότητα και καλή οργάνωση.

Μας απασχόλησε επίσης και το θέμα της επιστράτευσης. Τρεις φορές μέχρι σήμερα η κυβέρνηση επιστράτευσε εργαζόμενους - το τελευταίο παράδειγμα είναι οι λιμενεργάτες - και οι συντεχνίες υποχώρησαν: έλειπε η καθοδήγηση από την ηγεσία. Βέβαια είναι πολύ απίθανο η κυβέρνηση να επιστρατεύσει 9 χιλιάδες ξενοδοχοϋπάλληλους.

Όμως ούτε αυτή την πιθανότητα πρέπει να την αποκλείσουμε σε περίπτωση που η διαμάχη πάρει πολύ μεγάλες διαστάσεις. Η κυβέρνηση έχει «καλομάθει» από τις προηγούμενες επιστράτευσεις. Οι συντεχνίες μας είπαν ότι έχουν ήδη μελετήσει την περίπτωση επιστράτευσης - όμως δεν μας είπαν τι μέτρα λογαριάζουν να πάρουν. Η μόνη απάντηση στην επιστράτευση είναι προειδοποιητική γενική απεργία από το σύνολο της εργατικής τάξης.

Μια ερώτηση όσον αφορά το πρόβλημα γενικά. Οι ξενοδόχοι υποστηρίζουν ότι οι δουλειές τους δεν παν καλά. Ο ΚΟΤ έδωσε στοιχεία ότι ο αριθμός των τουριστών αυξήθηκε στους πρώτους μήνες του '86 σε σχέση με τους αντίστοιχους του '85 κατά 17%. Πως εξηγείται η κρίση στα ξενοδοχεία;

Κατ' αρχήν δεν πρόκειται για κρίση. Απλώς σήμερα αποκομίζουν μεγάλα κέρδη ενώ προηγουμένως αποκόμιζαν τεράστια κέρδη. Κρύβονται πίσω από το γεγονός ότι δεν μπορούμε να ελέγξουμε τα βιβλία τους, για να λεν ότι θέλουν -κάθε χρόνο κλαψουρίζουν ότι δεν παν καλά οι δουλειές τους για να κρατούν τους μισθούς μας χαμηλά.

Με τον τρόπο που λειτουργεί σήμερα (ΒΕΤΟ Αμερικής κοκ.) δεν μπορεί να λύσει κανένα πρόβλημα προς το συμφέρον της εργατικής τάξης. Απλα χρησιμοποιείται σήμερα για να ευνοηθεί τους αγώνες των λαών δίνοντας ψεύτικες ελπίδες ότι κάποιοι άλλοι μπορούν να μας λύσουν τα προβλήματα μας.

Ούτε οι Διεθνείς Διασκέψεις μπορούν να λύσουν το Κυπριακό μια που δεν πρόκειται ποτε να τις δεχτεί το καθεστώς της Άγκυρας και οι Νατοϊκοί σύμμαχοι του.

Αυτοί που μπορούν να διώξουν τα Τούρκικα στρατεύματα και να συνομιλή-

Οι ξενοδοχοϋπάλληλοι είναι αποφασισμένοι να αγωνισθούν μέχρι τέλους

Η ίδια η πραγματικότητα διαψεύδει τους ισχυρισμούς τους. Αφού δεν παν καλά οι δουλειές τους γιατί συνεχίζουν να επενδύουν με τους ίδιους ρυθμούς; Οι κεφαλαιοκράτες δεν είναι τρελλοί.

Το ότι όμως εμφανίζονται τα πρώτα προβλήματα, αυτό είναι γεγονός. Στο βαθμό στον οποίο υπάρχουν είναι γιατί οι επενδύσεις γίνονται απρογραμμάτιστα, αναρχικά, αφού δεν υπάρχει κανενός είδους σχεδιασμός και σε κάποια φάση η προσφορά ξεπερνά τη ζήτηση.

Από την άλλη έχουν χτιστεί χιλιάδες τουριστικά διαμερίσματα τα οποία πουλούνται σε ξένους. Αυτό «κτυπά» τους ξενοδόχους γιατί πολλοί ξένοι προτιμούν να έχουν δικό τους διαμέρισμα, να έρχονται όποτε θέλουν και να μένουν όσο θέλουν, παρα να πληρώσουν £50 και £60 τη νύχτα σ' ένα ξενοδοχείο. Όμως δεν πρέπει να υπερβάλλουμε αυτο το γεγονός κι εξάλλου πρέπει να το δούμε στις σωστές διαστάσεις του. Γιατί συχνά πίσω από όλων των ειδών τις τουριστικές επενδύσεις βρίσκονται οι ίδιοι κεφαλαιοκράτες. Με τα κέρδη του ξενοδοχείου χτίζει τουριστικά διαμερίσματα και μ' αυτά τα κέρδη άλλο ξενοδοχείο, μπάζαλο κλπ. Τι φταίει ο εργάτης να πληρώνει αν δεν παν και τόσο καλά οι δουλειές του ξενοδοχείου του εργοδότη επειδή παν πολύ καλά οι πουλήσεις των διαμερισμάτων του;

Τέλος πρέπει να δούμε ότι πίσω από τους ξενοδόχους βρίσκεται η Ο.Ε.Β. Είναι γενική πολιτική την οποία ακολουθούν παντού - είτε είναι είτε δεν είναι προβληματικός ο τομέας της οικονομίας. Πρόκειται για μια γενική επίθεση, και μόνο αν δούμε την μάχη που προετοιμαζόμαστε να δώσουμε στα ξενοδοχεία μέσα σ' αυτά τα γενικά πλαίσια, μπορούμε να την αντιμετωπίσουμε σωστά.

Μια τέτοια πορεία θα βρει την αλληλεγγύη του Τούρκικου, του Ελληνικού και του Παγκόσμιου εργατικού κινήματος που βρίσκεται σήμερα σε πρωτοφανείς αντικαπιταλιστικές κινητοποιήσεις σε κάθε γωνία του πλανήτη.

Δώρος Μιχαήλ

Ε/Κ-Τ/Κ εργαζόμενοι ενωμένοι ενάντια στον καπιταλισμό

συνέχεια από τη σελ. 1

σκοντάει στα χέρια της αριστερης πτέρυγας» και απειλούν με αποχώρηση από το κόμμα και ανεξαρτητοποίηση.

Η κατάρρευση της Κυβέρνησης θα οδηγήσει σε συνασπισμό του κόμματος Εθνικής Ενότητας με το κόμμα της Αναγέννησης (εποίκων) εξέλιξη που θα φουντώσει ακόμα περισσότερο τις αντιδράσεις των Τ/Κ μαζών.

Ενωμένοι ενάντια στον καπιταλισμό

Οι συνθήκες δεν ήταν ποτε πιο ευνοϊκές για τη δημιουργία ενός πανίσχυρου Ενιαίου Μετώπου

Ε/Κυπριακών και Τ/Κυπριακών εργατικών κομμάτων και οργανώσεων. Οι Τ/Κ εργαζόμενοι γνωρίζουν πια καλά πως δεν έχουν τίποτα να κερδίσουν από τον Ντενκτάς και την Τουρκία. Αυτό που τους διατηρεί ακόμα δισταχτικούς απέναντι στο κράτος τους και το Τουρκικό κεθεστώς και τα στρατεύματα του, είναι ο φόβος και η δυσπιστία προς τους Ε/Κύπριους αστούς που τους εκμεταλλεύτηκαν και κατάσφαξαν στο παρελθόν.

Τα αριστερα κόμματα στο Νότο δεν βοηθούν τον ηρωικό αγώνα των Τ/Κ εργαζομένων με εθνικιστικές πορείες ενάντια στην επι-

σκεψη Οζαλ. Η Ε/Κυπριακή εθνική ενότητα που επιδιώκουν ΑΚΕΛ και ΕΔΕΚ δεν μπορεί να συγκινήσει τους Τ/Κ εργάτες. Το μόνο που καταφέρνει είναι να δικαιολογεί στα μάτια τους την Τ/Κυπριακή εθνική ενότητα που γυρεύει για να σωθεί ο Ντενκτάς και οι Τ/Κ αστοί.

Η αστική τάξη της Κύπρου δεν μπορεί να λύσει το Κυπριακό και το γνωρίζει. Απλα το χρησιμοποιεί σήμερα και στις δυο πλευρές των συνόρων για να επιβάλλει την εξουσία της κι κάθε μια πάνω στη δική της κοινότητα. Ούτε ο Ο.Η.Ε. μπορεί να λύσει το πρόβλημα.

Με τον τρόπο που λειτουργεί σήμερα (ΒΕΤΟ Αμερικής κοκ.) δεν μπορεί να λύσει κανένα πρόβλημα προς το συμφέρον της εργατικής τάξης. Απλα χρησιμοποιείται σήμερα για να ευνοηθεί τους αγώνες των λαών δίνοντας ψεύτικες ελπίδες ότι κάποιοι άλλοι μπορούν να μας λύσουν τα προβλήματα μας.

Ούτε οι Διεθνείς Διασκέψεις μπορούν να λύσουν το Κυπριακό μια που δεν πρόκειται ποτε να τις δεχτεί το καθεστώς της Άγκυρας και οι Νατοϊκοί σύμμαχοι του.

Αυτοί που μπορούν να διώξουν τα Τούρκικα στρατεύματα και να συνομιλή-

σούν με ειλικρίνεια για λύση του προβλήματος είναι οι Τ/Κύπριοι εργάτες σε συμμαχία με τους Τούρκους εργάτες που κι αυτοί στενάζουν κάτω από τη δικτατορία και την καπιταλιστική πολιτική του Οζαλ.

Η καλύτερη συμπαράσταση που μπορούν οι Ε/Κύπριοι εργάτες να προσφέρουν στους Τ/Κύπριους συνάδελφους τους στον σκληρό αγώνα που διεξάγουν σήμερα είναι να επιβάλουν στις δικές τους ηγεσίες το σπάσιμο κάθε συνεργασίας με τη δεξιά, την αποκήρυξη της πολιτικής της εθνικής ενότητας όπως και οποιασδήποτε εμπιστοσύνης προς τους αστούς για λύση του

εθνικού ζητήματος και το ξεκίνημα απ' ευθείας συνομιλιών με τα Τ/Κυπριακά αριστερα κόμματα κι εργατικές οργανώσεις, με στόχο τη δημιουργία ενός Ενιαίου Αντικαπιταλιστικού Μετώπου που θα αναλάβει τη λύση του εθνικού ζητήματος μέσα στα πλαίσια μιας ελεύθερης - σοσιαλιστικής Κύπρου.

Μια τέτοια πορεία θα βρει την αλληλεγγύη του Τούρκικου, του Ελληνικού και του Παγκόσμιου εργατικού κινήματος που βρίσκεται σήμερα σε πρωτοφανείς αντικαπιταλιστικές κινητοποιήσεις σε κάθε γωνία του πλανήτη.

Δώρος Μιχαήλ

ΦΟΙΤΗΤΕΣ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΑΚΗΣ

Οι καλες προοπτικές καταρρέουν

Μέχρι πριν μερικά χρόνια, ο τουριστικός τομέας απορροφούσε ένα τεράστιο ποσοστό νεολαίων οι οποίοι ειδικεύονταν για τις σχετικές ανάγκες. Σήμερα η τουριστική βιομηχανία μπαίνει σε κρίση. Η ταξική πάλη εμφανίζεται σ' ένα τομέα, παραδοσιακά ήρεμο. Οι ξενοδόχοι προσπαθούν να χτυπήσουν τους μισθούς, τον τιμήριθμο, μέχρι και το δικαίωμα οργάνωσης των ξενοδοχοϋπαλλήλων στις συντεχνίες τους. Επιδιώκουν τη θεσμοποίηση της αυθαίρετης απόλυσης. Στην προσπάθεια τους να φορτώσουν την κρίση στους εργαζόμενους έχουν ήδη αρχίσει τις απολύσεις για να δημιουργήσουν ένα κλίμα τρομοκρατίας.

Πρώτα θύματα είναι οι νεοεισερχόμενοι στην τουριστική βιομηχανία, οι φοιτητές της Ξενοδοχειακής Σχολής. Οι ξενοδόχοι έχοντας προβλήματα πληρότητας, απολύουν πρώτα τους φοιτητές που τα καλοκαίρια εκπαιδεύονται σαν μέρος της φοίτησης τους για να μπορέσουν να πάρουν το πτυχίο της Σχολής.

Μιλήσαμε με μερικά παιδιά της Ξενοδοχειακής που πρόσφατα είχαν την εμπειρία της απόλυσης. Η Π. μας είπε:

«Στην αρχή δεν με πείραζε όταν μούπαν πως απολύομαι. Ύστερα άρχισα να συνειδητοποιώ τι συνέβαινε: αν οι ξενοδόχοι αρνούνται να μας δώσουν την εκπαίδευση που χρειάζεται η Σχολή για να μας δώσει το δίπλωμα, τι προοπτικές έχουμε μακρόχρονα για δουλειά; Ένοιωθα τα πάντα να καταρρέουν. Δεν μπορούσα να συγκρατήσω τους αναστεναγμούς μου - τους μετρούσε ο μάγειρας: '32 Π'. μου λέει σε κάποια στιγμή 'πόσο θα πάει αυτό; Πρώτη φορά ένοιωσα ότι δεν μπορούσα να αντέξω. Όταν έφυγα και πήγα σπίτι έκλαιγα μόνη μου πολλή ώρα».

Η Μ. μας εξήγησε πως το πρόβλημα είναι γενικό.

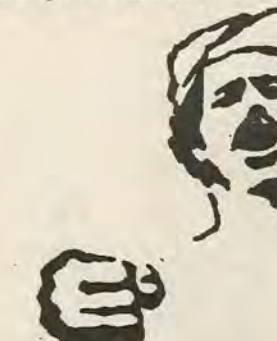
«Δεν είναι μόνο εμείς της Ξενοδοχειακής που απολύουν. Στο ξενοδοχείο μου απόλυσαν όσους από μας είχαν προσλάβει, 4-5, αλλά και δεκάδες παλιούς υπαλλήλους, οικογενειάρχες, με υποχρεώσεις. Απολύσεις γίνονται παντού, κύρια στα μεγάλα ξενοδοχεία. Το αίσθημα ότι πέφτουν οι δουλειές είναι γενικό, και ο φόβος της απόλυσης έχει αρχίσει να κυριεύει και τον τελευταίο υπάλληλο».

Η ανεύρεση νέας δουλειάς δεν είναι καθόλου εύκολη. Και σίγουρα σημαίνει λιγώτερα λεφτά και χειρότερες συνθήκες. Ο Σ. που σπουδάζει μάγειρας μας είπε τη δική του ιστορία.

«Μετά την απόλυση προσπαθήσαμε να πιέσουμε τη Σχολή να μας βρει νέες δουλειές. Τίποτα δεν έγινε. Αναγκαστήκαμε να γυρεύουμε εμείς δουλειά, γυρίζοντας κάθε μέρα από το πρωί ως το βράδυ όλα τα ξενοδοχεία. Είμαστε

αναγκασμένοι, γιατί εκτός των άλλων είμαστε Λευκωσίτες και έχουμε να πληρώνουμε ενοίκιο και να καλύπτουμε όλα μας τα έξοδα. Βρήκα δουλειά μετά από μια βδομάδα, σ' ένα εστιατόριο. Από πλευράς εκπαίδευσης δεν μου προσφέρει τίποτα - τα φαγητά είναι απλά και το μενού πάντα το ίδιο. Απ' αυτή τη σκοπιά είναι σπατάλη χρόνου.»

Οι νέοι που περνούν από την Ξενοδοχειακή είναι στην μεγάλη τους πλειοψηφία εργατόπαιδα και παιδιά υπαλλήλων. Από τα

λόγια τους βγαίνει, το ταξικό ένστικτο η ταξική αλληλεγγύη.

«Ο Σεφ μου πρότεινε να μιλήσει στο διευθυντή» λέει ο Σ. «γιατί με είχε συμπαθήσει, και μπορούσε να πει ότι με χρειαζόταν για να μείνω. Του είπα όχι γιατί ένοιωθα ότι είναι αδικία να με κρατήσει εμένα τη στιγμή που απόλυε άλλους συνάδελφους με τόσα χρόνια υπηρεσία, με οικογένεια και τόσες υποχρεώσεις».

Η Π. είχε κάποια «μέσα» με τη διεύθυνση.

«Δεν είχα καμιά διάθεση να δεχτώ να χρησιμοποιήσω τα 'μέσα' που η οικογένεια μου έχει με μερικότερα από τους διευθυντές γιατί αν έμενα εγώ αυτο θα σήμαινε πως κάποιος άλλος παλιός με πολλὰ περισσότερα προβλήματα από μένα θα απολυόταν».

Η κρίση που έχει αρχίσει να χτυπά την τουριστική βιομηχανία αντανάκλαται με τον ένα ή τον άλλο τρόπο και στη Ξενοδοχειακή Σχολή:

«Η Σχολή δυσκολεύτηκε φέτος πολύ να μας βρει δουλειές. Χρειάστηκε να πιέσει πολύ τους ξενοδόχους για να μας προσλάβουν. Έτσι όταν μας απόλυσαν δεν υπήρχε τίποτα που να

μπορεί να κάνει η Σχολή.»

Ο μόνος τρόπος που τους μένει για να λύσουν το πρόβλημα είναι να περιορίσουν τους αριθμούς των φοιτητών που δέχονται. Πέρσι είχαν πάρει καμμία 55αρια. Φέτος θα πάρουν μόνο γύρω στους 30. Ο συναγωνισμός, στο μεταξύ είναι ήδη σκληρός για να μπει στη Ξενοδοχειακή - θα γίνει σκληρότερος, και το μέλλον αβέβαιο.

Ρωτήσαμε για τις προοπτικές:

«Είχαμε ένα καλό ξεκίνημα, είμασταν γεμάτοι αισιοδοξία. Ξαφνικά όλα αναστράφηκαν. Ελπίζουμε η κρίση να είναι προσωρινή και σε κανένα δυο χρόνια να υπάρχουν πάλι δουλειές. Αν δεν αλλάξει η κατάσταση... θα καταλήξουμε σε κανένα... σουβλιτζίδικο να ζήσουμε».

Ο καπιταλισμός συντρίβει τα όνειρα των νέων.

Αυτα που βλέπουμε σήμερα δεν είναι τίποτα μπροστά σ' αυτά που επιφυλάσσει το μέλλον. Η παγκόσμια κρίση βαθαίνει. Ο καπιταλισμός δεν μπορεί να ξεφύγει απ' αυτή την πορεία. Για να διατηρήσουν τα εκατομμύρια τους οι κεφαλαιοκράτες θα χτυπήσουν ανελέητα την εργατική τάξη. Το πιο σκληρό τίμημα θα το πληρώσει η νεολαία.

Τα ξενοδοχεία θα μπορούσαν να αξιοποιηθούν μέχρι και το τελευταίο τους δωμάτιο από μια κοινωνία η οποία ενδιαφέρεται για τους εργαζόμενους, για τις διακοπές και την ξεκούρασή τους. Σήμερα τα ξενοδοχεία υπάρχουν μόνο για τους πλουτίσιους και για να πλουτίσουν οι ιδιοκτήτες τους. Οι επενδύσεις είναι εντελώς ανεξέλεγκτες και το φυσικό περιβάλλον θυσιάζεται για τα συμφέροντα των κεφαλαιοκρατών.

Μόνο μια κοινωνία σοσιαλιστική, των εργατών, μπορεί να ανοίξει τα ξενοδοχεία και στα πιο φτωχα στρώματα της κοινωνίας, να βάλει τέρμα στην ασυδοσία των επενδύσεων, να προστατέψει τις θάλασσες και το περιβάλλον και να εξασφαλίσει τις δουλειές των ξενοδοχοϋπαλλήλων, κρατικοποιώντας την τουριστική βιομηχανία κάτω από τον έλεγχο των εργαζομένων σ' αυτή και των τοπικών διοικήσεων.

ΑΝΕΡΓΟΙ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΕΣ

Δύο χρόνια μετά τις πρώτες κινητοποιήσεις οι άνεργοι Επιστήμονες διαπιστώνουν ότι το πρόβλημα τους όχι μόνο δεν έχει λυθεί αλλά αντίθετα αυξάνεται με την αποφοίτηση ολοένα και νέων επιστημόνων. Είναι πλέον ξεκάθαρο ότι για τη λύση του προβλήματος, δεν αρκεί η καλή θέληση και οι υποσχέσεις. Ούτε όμως και οι ξεκομμένες δυναμικές κινητοποιήσεις των ανέργων επιστημόνων. Από τη στιγμή που δεν συνδέουν το πρόβλημα τους με το γενικότερο πρόβλημα της ανεργίας, και τους αγώνες τους με τις διεκδικήσεις της εργατικής τάξης πιο γενικά, είναι καταδικασμένοι να αποτύχουν αφού βρίσκονται έξω από την παραγωγή. Σαν άνεργοι είναι

εχτός παραγωγής. Οι επιστήμονες και πιο γενικά η γνώση είναι μια παραγωγική δύναμη που κάτω από ορισμένες συνθή-

όμως της μόρφωσης ο τρόπος με τον οποίο λειτουργούσε προηγούμενα η κοινωνία έχει αντιστραφεί. Η

κες μπορεί να προσφέρει ανάπτυξη σ' ολόκληρη την κοινωνία. Μέχρι και η προηγούμενη περίοδο η αστική τάξη, σαν άρχουσα τάξη, μπορούσε να χρησιμοποιήσει τη γνώση προς τη σωστή κατεύθυνση αναπτύσσοντας την κοινωνία αλλά παράλληλα εδραιώνοντας και την κυριαρχία της πάνω στην υπόλοιπη κοινωνία. Έτσι βλέπουμε με την ανάπτυξη της βιομηχανίας να αναπτύσσονται οι μηχανισμοί επιβολής της εξουσίας της τάξης. Όπως η αστυνομία ο στρατός, η εκπαίδευση.

Για να μπορέσει όμως η άρχουσα τάξη να χρησιμοποιήσει τους επιστήμονες-φορείς της γνώσης - σαν στελέχη του μηχανισμού επιβολής-της πρόσφερε σαν αντάλλαγμα ένα ψηλότερο βιοτικό επίπεδο από αυτό της εργατικής ή αγροτικής τάξης.

Η διεκδίκηση μιας θέσης στο πανεπιστήμιο ήταν την προηγούμενη περίοδο ταυτισμένη με την διεκδίκηση μιας θέσης στα ανώτερα επίπεδα της κοινωνικής πυραμίδας. Ήταν ταυτισμένη με το πέρασμα από την άθλια ζωή του αγρότη ή του εργάτη στην άνετη ζωή του διευθυντή, του καθηγητή, του κυβερνητικού.

Με την ανάπτυξη όμως της κοινωνίας η μόρφωση πήρε πλατιές διαστάσεις σαν αποτέλεσμα δύο κύρια παραγόντων. Από τη μια όλο και περισσότεροι άνθρωποι έβρισκαν την οικονομική δυνατότητα για σπουδές. Παράλληλα η άρχουσα τάξη ήταν αναγκασμένη να μορφώνει την εργατική τάξη σε βαθμό που να είναι σε θέση να χρησιμοποιήσει τη νέα τεχνολογία.

Με τη μαζικοποίηση

αύξηση του αριθμού των επιστημόνων έχει φέρει αύξηση στην προσφορά εργασίας σ' αυτό τον κλάδο με αποτέλεσμα να περιοριστούν, ειδικά στον ιδιωτικό τομέα, σημαντικά οι μισθοί. Στον Δημόσιο τομέα όπου δεν έχει σημαντικό ρόλο ο νόμος της προσφοράς και της ζήτησης βλέπουμε να παραμερίζονται τα «αξιοκρατικά» κριτήρια και να παίζουν όλο και περισσότερο ρόλο τα μέσα και οι προσωπικές γνωριμίες. Με αυτό τον τρόπο μπαίνουν στεγανά στις διάφορες βαθμίδες της κοινωνικής πυραμίδας.

Παράλληλα με τη μόρφωση της εργατικής τάξης, την αύξηση των ειδικευμένων εργατών και το δυνάμωμα της πιο γενικά, η εργατική τάξη βρέθηκε σε θέση να διεκδικήσει με επιτυχία σημαντικές αυξήσεις πράγμα που ανέβασε αρκετά το βιοτικό της επίπεδο. Έτσι έχουμε σήμερα το φαινόμενο της τάσης για εξίσωση των μισθών του ειδικευμένου εργάτη και του επιστήμονα.

Τόσο η ανεργία όσο και η υποαπασχόληση όμως των νέων επιστημόνων αποδεικνύει ένα πράγμα, ότι η άρχουσα τάξη δεν είναι σε θέση να χρησιμοποιήσει την επιστημονική γνώση για την ανάπτυξη ολόκληρης της κοινωνίας.

Αυτο την οδηγεί στη συντήρηση. Από τη στιγμή που δεν μπορεί να δώσει παραπέρα ανάπτυξη αγωνίζεται να κρατήσει αυτά που πέτυχε. Μίλα για λιτότητα, περικοπές αυτοσυγκράτηση, πάγωμα του τιμαριθμικού κλπ. πράγμα που την φέρνει σε αντιπαράθεση όχι μόνο με τους άνεργους επιστήμονες αλλά με ολόκληρη την εργατική τάξη. Όμως, η τάση για

συντήρηση είναι συνταγή για οπισθοδρόμηση. Η καπιταλιστική οικονομία λειτουργεί «σωστά» μόνο στην προοπτική της ανάπτυξης.

Έτσι από τη στιγμή που η άρχουσα τάξη δεν μπορεί να δώσει αυτή την ανάπτυξη γρήγορα θάρθει η κρίση και η οπισθοδρόμηση.

Οι πιο πάνω λόγοι εξηγούν γιατί σήμερα η κυβέρνηση δεν μπορεί να προσφέρει τίποτα άλλο εκτός από υποσχέσεις. Αυτό που διεκδικούν οι άνεργοι επιστήμονες, μια θέση μέσα στους μηχανισμούς της άρχουσας τάξης είναι αδύνατο να επιτευχθεί. Σε τελευταία ανάληψη αυτο σημαίνει να γυρίσει ο τροχός ανάποδα. Η τελευταία κατάργηση των

καταλόγων για διορισμό στην εκπαίδευση δείχνει το μέγεθος της κρίσης και την αδυναμία λύσης του προβλήματος μέσα στο σύστημα.

Η λύση του προβλήματος της ανεργίας των νέων επιστημόνων είναι συνδεδεμένη με το πιο γενικό πρόβλημα της ανεργίας. Το πρόβλημα της ανεργίας μπορεί να λυθεί όχι μέσα στον καπιταλισμό αλλά με την ανατροπή του. Είναι γι' αυτό που οι άνεργοι επιστήμονες πρέπει να συνδέσουν τα αιτήματά τους με τα αιτήματα και τις διεκδικήσεις της εργατικής τάξης, της μόνης δύναμης που μπορεί να ανατρέψει τον καπιταλισμό.

Πολυ σωστά οι άνεργοι επιστήμονες ζητούν ανεργειακό επίδομα την περίοδο που είναι άνεργοι, παράλληλα όμως θα πρέπει να αγωνιστούν για μείωση των ωρών εργασίας χωρίς μείωση των απολαβών. Ακόμα να ζητήσουν την κρατικοποίηση των βασικών μονοπωλείων κάτω από εργατικό έλεγχο ώστε να γίνει δυνατή η επένδυση σε νέα τεχνολογία που θα καλύψει το κενό από την μείωση των ωρών εργασίας και θα δώσει προοπτικές για πάρα πέρα ανάπτυξη.

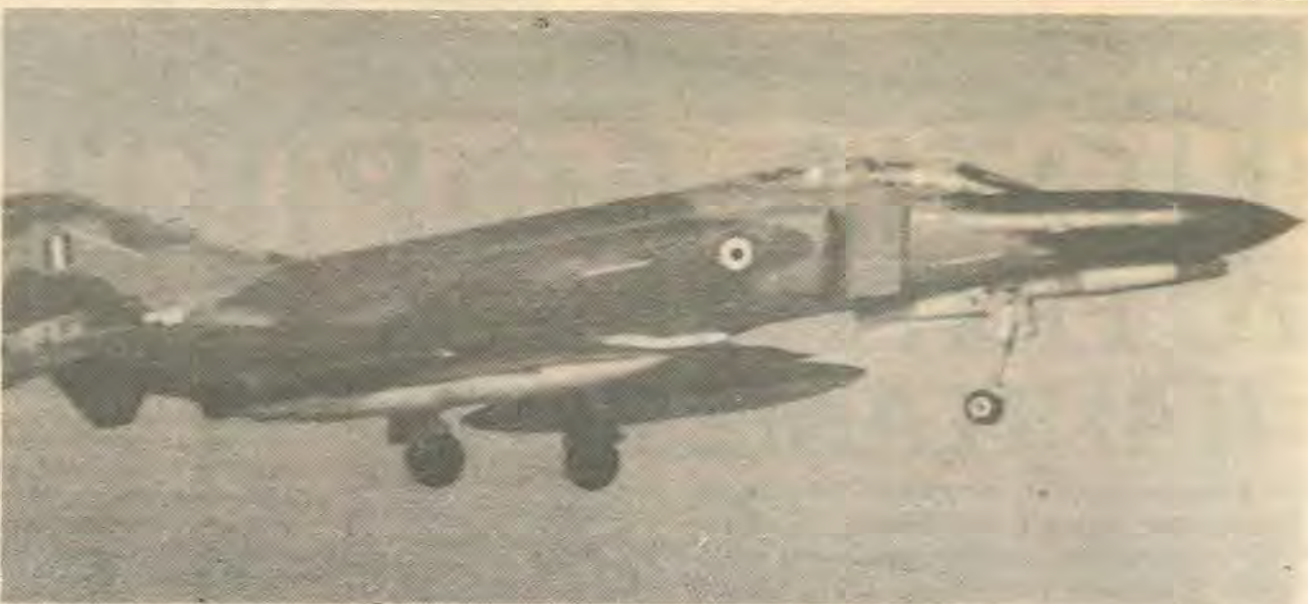
Οι άνεργοι επιστήμονες δεν μπορούν να υλοποιήσουν από μόνοι τους ένα τέτοιο πρόγραμμα, μπορούν όμως να παλαίσουν με την εργατική τάξη που ήδη αγωνίζεται για να διαφυλάξει τα δικαιώματά της. Μόνο μέσα από ένα τέτοιο πρόγραμμα μπορεί να περάσουν οι επιστήμες από την υπηρεσία των λίγων κεφαλαιοκρατών στην υπηρεσία ολόκληρης της κοινωνίας λύνοντας το πρόβλημα της ανεργίας ριζικά.

Πανίκος Σολωμού

Ιούλης '74:

τι οδήγησε στην εισβολή

Τα γεγονότα του Ιούλη 1974 του αποτελούν το μεγαλύτερο χτύπημα στην πρόσφατη ιστορία του Κυπριακού εργατικού κινήματος. Τα συμπεράσματα που το εργατικό κίνημα εγβале από τα γεγονότα, τότε, ήταν καθαρά επαναστατικά. Σήμερα, 12 χρόνια μετά τα γεγονότα και τα συμπεράσματα εμφανίζονται σε μια νέα γενία ταξικών αγωνιστών, συγχισμένα, θολα.

Η αστική τάξη παραποία την ιστορία, της στερεί το ταξικό της περιεχόμενο, την επιστημονική ανάλυση, την προσαρμόζει στις ανάγκες της διατήρησης της εξουσίας του κεφαλαίου, τη ντύνει με την ιδεολογία της, τον εθνικισμό. Οι ρεφορμιστές και σταλινικοί ηγέτες της εργατικής τάξης, ακολουθούν, προσαρμόζονται, αφομοιώνονται.

Το πραξικόπημα, που άνοιξε τις πόρτες στην τουρκική εισβολή εμφανίζεται απλα σαν μια «άφρων» στιγμή στην «ιστορία του ελληνισμού».

Αυτο είναι φυσικό, αφού το πραξικόπημα το οργάνωσαν οι Έλληνες αξιωματικοί και το εκτέλεσε η κυπριακή εθνοφρουρά, μαζί με την ΕΟΚΑ Β' την οποία χρηματοδοτούσαν Κύπριοι και Έλληνες κεφαλαιοκράτες. Η αστική τάξη, για να αποκαταστήσει το κύρος των σωματίων ασφαλείας, για να αποκαταστήσει την εμπιστοσύνη στο «εθνικό κέντρο», για να μετατρέψει τον Ελληνικό Στρατό στον υπερασπιστή της Ελευθερίας και των «εθνικών δικαιωμάτων», για να «ντύσει» το κεφάλαιο με τη μάσκα του πατριωτισμού, πρέπει να παραμορφώσει την ιστορία, να παρασιωπήσει ότι δεν ταιριάζει, ότι αναπτύσσει τον προβληματισμό και την ταξική συνειδητοποίηση.

ρασμα της εξουσίας στους συνταγματάρχες επιβαλλόταν από την κρίση του ελληνικού καπιταλισμού και από την αδυναμία της ελληνικής αστικής τάξης να συγκρατήσει μέσα από δημοκρατικές διαδικασίες την ανοδική πορεία του ελληνικού εργατικού κινήματος. Ούτε ο Γ. Παπαντρίου, ο αρχικός εκφραστής της ριζοσπαστικοποίησης της ελληνικής κοινωνίας, δεν μπορούσε να συγκρατήσει την ορμή της εργατικής τάξης, αφού η υποχωρητικότητα του οδήγησε στην αμφισβήτηση του από τ' αριστερά και σε τάσεις διάσπασης μέσα στην ίδια την Ένωση κέντρου.

Οι συνταγματάρχες πήραν την εξουσία για χάρη της ελληνικής αστικής τάξης. Η σημασία του παραλογισμού τους βρίσκεται στο ότι αντανακλούσαν τον ελληνικό καπιταλισμό.

Το 1974 η χούντα ένοιωθε το τέλος της. Η συσπείρωση του ελληνικού εργατικού κινήματος γύρω από το Πολυτεχνείο το '73 έδειχνε ότι το εργατικό κίνημα έκλεινε τις πληγές του 67 κι ετοιμαζόταν για μια νέα έφοδο. Η ανατροπή του Παπαδόπουλου από τον Ιωαννίδη φάνερωνε τις εσωτερικές αντιφάσεις και την αστάθεια της χούντας.

Τυχόν υποχώρηση της χούντας απέναντι στην απαίτηση του Μακάριου για αποχώρηση των Ελλήνων αξιωματικών από την Κύπρο, θα άνοιγε το δρόμο για την άμεση πτώση της γιατί θα φάνερωνε την πλήρη αδυναμία της και θα έδινε νέα ώθηση στον αγώνα του ελληνικού λαού για ανατροπή της. Ήταν υποχρεωμένη να αντιδράσει, όμως η αντίδραση της ήταν υποχρεωτική σπασμοειδής, αυτή ενος ετοιμοθάνατου καθεστώτος.

Το πραξικόπημα στόχευε στο να δώσει δυναμική λύση στο άλυτο εθνικό πρόβλημα της Κύπρου, ανατρέποντας το Μακάριο του οποίου η πολιτική ερχόταν σε σύγκρουση με τα Νατοϊκά σχέδια, και δίνοντας μια ένεση ζωής στη χούντα. Από τυχ για έφελη την Τουρκική εισβολή και μαζι' αυτή την κατάρρευση της Ελληνικής χούντας.

Στην Τουρκία η άνοδος του «σοσιαλιστή» Ετζεβίτ στην εξουσία φανέρωνε τη ριζοσπαστικοποίηση των Τουρκικών μαζών, την αναζήτηση λύσεων έξω από τα πλαίσια του καπιταλισμού. Η αδυναμία του Ετζεβίτ να δώσει λύσεις, στα πλαίσια της κα-

πάρλληλα με την επαναστατική ανατροπή της ελληνικής χούντας, να είναι θέμα χρόνου.

Οι αστοί και οι εθνικιστές παρουσιάζουν το «Τουρκικό επεχτατισμό» σαν ένα μεταφυσικό τέρας και η βλακεία ορισμένων απ' αυτούς φτάνει στο σημείο να εν-

αλιστική δύναμη που αγωνιζόταν για την ελευθερία των λαών.

Το σημαντικό όμως είναι ότι όλες οι ελληνικές κυβερνήσεις της περιόδου αναγνώρισαν στην Τουρκία το δικαίωμα αυτών των διεκδικήσεων! Επειδίκων λύση του προβλήματος στην Κύπρο μέσα από πρακχωρήσεις στην Τουρκία, έβλεπαν το πρόβλημα να

απειλούσε την κυριαρχία της Ε/Κ άρχουσας τάξης και του ίδιου του Μακάριου στο νησι.

Η πολιτική του Μακάριου στόχευε στο να κρατήσει την Τουρκία έξω από την Κύπρο και να τσακίσει την Τ/Κ κοινότητα οικονομικά και στρατιωτικά αφαιρώντας από την Τ/Κ αστική τάξη τα δικαιώματα που της παραχωρούσε το

ζόνταν μέσα από το σύνθημα «Διχοτόμησον» - πίσω από τη «Διχοτόμηση» κρυβόταν η ανάγκη του Τ/Κ κεφαλαίου να απομονωθεί από τον συναγωνισμό του Ε/Κ για να μπορέσει να επιβιώσει και ν' αναπτυχθεί «κρυμμένα ανενόχλητα τις Τ/Κ μάζες».

Κάτω απ' αυτές τις συνθήκες ο μόνος τρόπος να αποτραπεί μακρόχρονα η διχοτόμηση θα ήταν το κέρδιμα των Τ/Κ μαζών ενάντια στην ηγεσία τους. Όμως αυτο μπορούσε να το καταφέρει μόνο ένα ταξικό πρόγραμμα - για ενότητα Ε/Κ-Τ/Κ εργαζομένων ενάντια στις αστικές τάξεις. Ο εθνικισμός του Μακάριου και το άκρατο σωβινιστικό μίσος των Ε/Κ πολιτών και στρατιωτικών όπως το Γιωρκάτζη το Σαμψών και το Γρίβα, αποξένωνε κι απομάκρυνε τους Τ/Κ από τους Ε/Κ. Η αριστερά, δίνοντας την υποστήριξη της στο Μακάριο στο όνομα του αντιιμπεριαλισμού του, δέχθηκαν την εισβολή αποτελεί σκανδαλώδη υποκρισία. Το γενικό αίσημα των Ε/Κ πολιτικών και στρατιωτικών ηγετών της περιόδου ήταν υπερ της μαζικής εκκαθάρισης των Τ/Κ — αν δεν την αποτολμούσαν ήταν λόγω του φόβου της Τουρκίας.

Ο Μακάριος ήταν δηλωμένος φιλοδυτικός και αντικομμουνιστής. Ο αντιιμπεριαλιστικός ρόλος που του προσδίδεται ήταν αποτέλεσμα της αδυναμίας των Αμερικανών να του ικανοποιήσουν τους όρους του για λύση στο Κυπριακό, πράγμα που τον έστρεψε προς τους Αδέσμευτους και τη Σοβιετική Ένωση. Η όλη πολιτική του ήταν μια προσπάθεια να διατηρηθεί εξισοροπώντας τα συγκρουόμενα διεθνή συμφέροντα στην Κυπριακό χώρο. Τα διάφορα διχοτομικά σχέδια που πρότεινε η Αμερικανική εξωτερική πολιτική κατά τη δεκαετία του '60 δεν φανέρωναν μια συνεπή πολιτική επιδιώξεις της διχοτόμησης σαν λύσης για το Κυπριακό. Φανέρωναν την αδυναμία τους να προτείνουν λύση! Μέσα στα πλαίσια του εθνικού ανταγωνισμού στο χώρο, το μόνον το οποίο ήταν ρεαλιστικό να προτείνονταν ήταν ένας συμβιβασμός ανάμεσα στην Ελλάδα και

ταστροφικής κρίσης του Τουρκικού καπιταλισμού, άνοιξε μια ολοκληρωτική περίοδο ενόπλων συγκρούσεων σ' όλες τις μεγάλες πόλεις της Τουρκίας που κράτησαν μέχρι την άνοδο της χούντας το 1980. Η αστάθεια της κυβέρνησης Ετζεβίτ φαίνεται και μόνο από το γεγονός ότι κατόρθωσε 9 μόνο μήνες μετά την «επιτυχία» της εισβολής στην Κύπρο.

Με την εισβολή η Τουρκία πετύχαινε τους στόχους της Τουρκικής αστικής τάξης για μια στρατηγική πρόσβαση στο νησί-αποπροσανατόλιζε τις τουρκικές μάζες από τον ταξικό χαρακτήρα των προβλημάτων τους και σταθεροποιούσε το Νατοϊκό έλεγχο στο νησι αφού το πραξικόπημα δεν είχε κοινωνική βάση για να κρατηθεί μακρόχρονα έτσι ώστε η επαναστατική ανατροπή του,

τόπιζον τις ρίζες του σε μια έμφυτη Οθωμανική νοοτροπία του Τουρκικού λαού. Για να βάλουμε τα πράγματα σε μια τάξη, οι Τουρκικές διεκδικήσεις στην Κύπρο εμφανίστηκαν στην περίοδο της δεκαετίας του '50, όταν έμπαινε ζήτημα απελευθέρωσης της Κύπρου από την Αγγλική αποικιοκρατία. Η Τουρκία θεωρούσε ότι η Κύπρος ανήκει στο γεωγραφικό χώρο της Τουρκίας, αρνιόταν να δεχτεί την ολοκληρωτική παραχώρηση της στην Ελλάδα (ένωση) για στρατηγικούς λόγους, κι υποδείχνη την ιδέα της διπλής ένωσης όταν αποδέχτηκε το σχέδιο 'Ατσεσσον το '64 που προνοούσε ένωση της Κύπρου με την Ελλάδα και παραχώρηση μέρους της επαρχίας Αρμωχώστου στην Τουρκία.

Ο Μακάριος στράφηκε από την πολιτική της επιδίωξης της Ένωσης σ' αυτή της Ανεξαρτησίας, γιατί η ένωση μπορούσε μόνο να έχει το νόημα της διπλής ένωσης. Μέσα στα πλαίσια του καπιταλιστικού ανταγωνισμού η παρουσία της Τουρκίας στην Κύπρο

επείλούσε την κυριαρχία της Ε/Κ άρχουσας τάξης και του ίδιου του Μακάριου στο νησι.

Η πολιτική του Μακάριου στόχευε στο να κρατήσει την Τουρκία έξω από την Κύπρο και να τσακίσει την Τ/Κ κοινότητα οικονομικά και στρατιωτικά αφαιρώντας από την Τ/Κ αστική τάξη τα δικαιώματα που της παραχωρούσε το

ζόνταν μέσα από το σύνθημα «Διχοτόμησον» - πίσω από τη «Διχοτόμηση» κρυβόταν η ανάγκη του Τ/Κ κεφαλαίου να απομονωθεί από τον συναγωνισμό του Ε/Κ για να μπορέσει να επιβιώσει και ν' αναπτυχθεί «κρυμμένα ανενόχλητα τις Τ/Κ μάζες».

Κάτω απ' αυτές τις συνθήκες ο μόνος τρόπος να αποτραπεί μακρόχρονα η διχοτόμηση θα ήταν το κέρδιμα των Τ/Κ μαζών ενάντια στην ηγεσία τους. Όμως αυτο μπορούσε να το καταφέρει μόνο ένα ταξικό πρόγραμμα - για ενότητα Ε/Κ-Τ/Κ εργαζομένων ενάντια στις αστικές τάξεις. Ο εθνικισμός του Μακάριου και το άκρατο σωβινιστικό μίσος των Ε/Κ πολιτών και στρατιωτικών όπως το Γιωρκάτζη το Σαμψών και το Γρίβα, αποξένωνε κι απομάκρυνε τους Τ/Κ από τους Ε/Κ. Η αριστερά, δίνοντας την υποστήριξη της στο Μακάριο στο όνομα του αντιιμπεριαλισμού του, δέχθηκαν την εισβολή αποτελεί σκανδαλώδη υποκρισία. Το γενικό αίσημα των Ε/Κ πολιτικών και στρατιωτικών ηγετών της περιόδου ήταν υπερ της μαζικής εκκαθάρισης των Τ/Κ — αν δεν την αποτολμούσαν ήταν λόγω του φόβου της Τουρκίας.

Ο Μακάριος ήταν δηλωμένος φιλοδυτικός και αντικομμουνιστής. Ο αντιιμπεριαλιστικός ρόλος που του προσδίδεται ήταν αποτέλεσμα της αδυναμίας των Αμερικανών να του ικανοποιήσουν τους όρους του για λύση στο Κυπριακό, πράγμα που τον έστρεψε προς τους Αδέσμευτους και τη Σοβιετική Ένωση. Η όλη πολιτική του ήταν μια προσπάθεια να διατηρηθεί εξισοροπώντας τα συγκρουόμενα διεθνή συμφέροντα στην Κυπριακό χώρο. Τα διάφορα διχοτομικά σχέδια που πρότεινε η Αμερικανική εξωτερική πολιτική κατά τη δεκαετία του '60 δεν φανέρωναν μια συνεπή πολιτική επιδιώξεις της διχοτόμησης σαν λύσης για το Κυπριακό. Φανέρωναν την αδυναμία τους να προτείνουν λύση! Μέσα στα πλαίσια του εθνικού ανταγωνισμού στο χώρο, το μόνον το οποίο ήταν ρεαλιστικό να προτείνονταν ήταν ένας συμβιβασμός ανάμεσα στην Ελλάδα και

Τότε, αυτοί ήταν η κυρίαρχη δύναμη και για την Τ/Κ κοινότητα ήταν οικονομικά και πολιτικά καταπιεσμένοι.

της Τουρκία, δηλαδή κάποια μορφή διπλής ένωσης - πράγμα όμως που δεν μπορούσε να λύσει πάνω σε διαρκή βάση το πρόβλημα.

Μέσα σ' αυτά τα πλαίσια, η εισβολή αποτέλεσε ένα άλμα προς την κατεύθυνση της διπλής ένωσης. Όμως αυτή η πορεία δεν καθορίστηκε από υποκειμενικές πιέσεις (την εφαρμογή κάποιων σχεδίων που προωθούνταν από καιρό) αλλά από αντικειμενικές δυνάμεις: η διπλή ένωση ήταν η λογική προέχταση του καπιταλιστικού ανταγωνισμού στις δοσμένες συνθήκες της Κύπρου. Τα διχοτομικά σχέδια που είχαν προωθηθεί αντανακλούσαν αυτή την πραγματικότητα. Μ' αυτή την έννοια η Τουρκική κατοχή δεν αποτελεί την ουσία του εθνικού προβλήματος, αποτελεί τη μορφή την οποία πήρε από το '74 και μετά.

Η αδυναμία των Αμερικανών να ικανοποιήσουν τους όρους του Μακάριου και η στρόφη του τελευταίου προς την αδέσμευτη πολιτική οδήγησε στη σταδιακή ανάπτυξη τάσεων μέσα στους κόλπους της Αμερικανικής εξωτερικής πολιτικής για ανατροπή του. Όμως η θέση ότι το πραξικόπημα και η εισβολή αποτελούν δύο πτυχές του ίδιου, εμπνευσμένου από τους Αμερικάνους, σχεδίου - θέσης που κυριαρχεί σε κύκλους της αριστεράς δεν ανταποκρίνεται στην πραγματικότητα. Στην καλύτερη περίπτωση οι γνώμες των υπεύθυνων για την Αμερικανική εξωτερική πολιτική ήταν καλυμμένες. Η στάση της CIA κατά το πραξικόπημα έτυχε σκληρής κριτικής από σημαντικούς παράγοντες της Αμερικανικής πολιτικής οι οποίοι κρατήθηκαν ανημέρωτοι. Πιο σημαντικό όμως, οι ίδιες συνέπειες του πραξικόπηματος - εισβολής για τους Αμερικανούς δεν μπορούν να θεωρηθούν ευνοϊκές: έπεσε η χούντα στην Ελλάδα, ενισχύθηκε η δύναμη των αριστερών δυ-

νάμεων στην Ελλάδα, τα αντι-Αμερικάνικα αισθήματα έφτασαν σε τέτοια επίπεδα που ο Καραμανλής αναγκάστηκε να αποτραβήξει την Ελλάδα από το ΝΑΤΟ, ενώ στην Κύπρο άνοιξε μια επαναστατική περίοδος, η δεξιά έχασε τον έλεγχο της πάνω στις μάζες οι οποίες κινήθηκαν αποσπαστικά προς τα αριστερά κόμματα, τα αντι-αμερικάνικα αισθήματα φούντωσαν.

Η δυναμική λύση πραξικόπημα - εισβολή δημιούργησε περισσότερα αστάθεια παραδότη ήταν δυνατό να λύσει. Μια ψυχραιμη Αμερικανική πολιτική δεν ήταν δυνατό να μην μπορεί να το προβλέψει. Η άποψη πως ότι έγινε το '74 ήταν σχεδιασμένο 15 χρόνια πριν, είναι έτσι υπερβολική. Όμως εδώ πρέπει να ξεαναθυμηθούμε πως το '74 ήταν ο χρόνος της μεγάλης μεταπολεμικής κρίσης, πως η περίοδος ήταν φορτισμένη με οικονομική και πολιτική αστάθεια, πως ο Αμερικανικός ιμπεριαλισμός μαζί με την παγκόσμια αστική τάξη έκανε την εμπιστοσύνη στον εαυτό της, ότι κατόρθωσε η ιδέα του χρυσού Αμερικανικού αιώνα. Μέσα σ' αυτές τις συνθήκες η ψυχραιμη σκέψη παραχωρηθεί της στρατιωτικο-αστυνομικού μυσάλα. Η CIA συνέβαλε έτσι αποφασιστικά στα γεγονότα του Ιούλη.

Σήμερα, 12 χρόνια μετά τι έχει αλλάξει από την εισβολή που να επιτρέπει στους αστούς να το λύσουν; Οι εθνικοί ανταγωνισμοί ανάμεσα στην Ελλάδα και την Τουρκία παραμένουν, η οικονομική και στρατιωτική εξάρτηση της Τουρκίας και της Ελλάδας από το ΝΑΤΟ παραμένει, οι αντιθέσεις Ε/Κ και Τ/Κ κεφαλαίου στο νησι που μεταφέρονται στις μάζες με τη μορφή του εθνικισμού παραμένουν, η παγκόσμια κρίση του καπιταλισμού βαθιάει. Η διατήρηση του καπιταλισμού στην Ελλάδα την Τουρκία και την Κύπρο υπόσχεται μόνο καταστροφή. Μέσα από το βάθια της κρίσης ο εθνικός ανταγωνισμός μπορεί να πάρει μόνο πιο βίαιη μορφή. Η λογική του προέχταση είναι ένας καταστροφικός Ελληνοτουρκικός πόλεμος. Μόνο ο σοσιαλιστικός μετασχηματισμός στις τρεις χώρες μπορεί να λύσει τις αντιφάσεις, να εξαλείψει τον κίνδυνο του πολέμου.

Τα συμπεράσματα είναι ταξικά, επαναστατικά: Κοινο Μέτωπο Ε/Κ-Τ/Κ εργαζομένων σε συμμαχία με το ελληνικό και τουρκικό εργατικό κίνημα, μαζί με το εργατικό κίνημα διεθνώς, για το σοσιαλισμό στην περιοχή μας και σ' όλο τον κόσμο.

Η διχοτόμηση της Κύπρου δεν είναι αποτέλεσμα απλα και μόνον του Τουρκικού επεχτατισμού. Είναι ταυτόχρονα αποτέλεσμα της υποταγής της Ελληνικής Αστικής Τάξης στον ιμπεριαλισμό της

σήμερας του ελληνικού καπιταλισμού που γέννησε τη χούντα, του ανταγωνισμού της Ε/Κ και Τ/Κ άρχουσας τάξης στο νησι, της σωβινιστικής αντιμετώπισης των Τ/Κ από τον Μακάριο και την υπόλοιπη Ε/Κ ηγεσία, της πολιτικής του Αμερικανικού Ιμπεριαλισμού και τέλος της παγκόσμιας κρίσης του καπιταλισμού που λύνει με βίαιο τρόπο τις εθνικές αντιθέσεις.

Τα συμπεράσματα για τη λύση του προβλήματος είναι ταξικά, επαναστατικά - όχι εθνικιστικά.

Σήμερα, 12 χρόνια μετά τι έχει αλλάξει από την εισβολή που να επιτρέπει στους αστούς να το λύσουν; Οι εθνικοί ανταγωνισμοί ανάμεσα στην Ελλάδα και την Τουρκία παραμένουν, η οικονομική και στρατιωτική εξάρτηση της Τουρκίας και της Ελλάδας από το ΝΑΤΟ παραμένει, οι αντιθέσεις Ε/Κ και Τ/Κ κεφαλαίου στο νησι που μεταφέρονται στις μάζες με τη μορφή του εθνικισμού παραμένουν, η παγκόσμια κρίση του καπιταλισμού βαθιάει. Η διατήρηση του καπιταλισμού στην Ελλάδα την Τουρκία και την Κύπρο υπόσχεται μόνο καταστροφή. Μέσα από το βάθια της κρίσης ο εθνικός ανταγωνισμός μπορεί να πάρει μόνο πιο βίαιη μορφή. Η λογική του προέχταση είναι ένας καταστροφικός Ελληνοτουρκικός πόλεμος. Μόνο ο σοσιαλιστικός μετασχηματισμός στις τρεις χώρες μπορεί να λύσει τις αντιφάσεις, να εξαλείψει τον κίνδυνο του πολέμου.

Τα συμπεράσματα είναι ταξικά, επαναστατικά: Κοινο Μέτωπο Ε/Κ-Τ/Κ εργαζομένων σε συμμαχία με το ελληνικό και τουρκικό εργατικό κίνημα, μαζί με το εργατικό κίνημα διεθνώς, για το σοσιαλισμό στην περιοχή μας και σ' όλο τον κόσμο.

Η διχοτόμηση της Κύπρου δεν είναι αποτέλεσμα απλα και μόνον του Τουρκικού επεχτατισμού. Είναι ταυτόχρονα αποτέλεσμα της υποταγής της Ελληνικής Αστικής Τάξης στον ιμπεριαλισμό της

ΔΙΕΘΝΗ

ΝΟΤΙΑ ΑΦΡΙΚΗ

ΤΟ ΕΚΤΡΩΜΑ ΤΟΥ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΥ

Πάνω από 35.000 στρατιώτες και χιλιάδες αστυνομικοί περιπολούσαν στους δρόμους του Γιοχάννεσμπουργκ, της Ντερμπαν, της Κεπ-Ταουν. Η διαταγή ήταν «πυροβολείτε αμέσως αν χρειαστεί». Ο λόγος των μέτρων ήταν ο επικείμενος γιορτασμός από μέρους της μαύρης πλειοψηφίας της 10ης επετείου από την σφαγή πάνω από 600 φοιτητών και μαθητών στην πόλη του Σοβέτο. Θα περίμενε κανείς ότι το καθεστώς της πραιτώρια έλεγχε απόλυτα την κατάσταση και ότι ούτε «μαύρη μύτη» θα εμφανιζόταν.... Τελικά, στις 16 Ιουνίου, επέτειο της σφαγής, εκατομμύρια μαύροι κατήλθαν σε γενική απεργία, συντρίβοντας στην κυριολεξία κάθε «λογική πρόβλεψη».

Ενώ η κατάσταση έκτακτης ανάγκης προετοιμαζόταν, ο αστικός τύπος θρηνούσε και οδειρόταν πάνω σε παγκόσμια κλίμακα. «Καυστηρίαζαν» και «έκθεταν» διεθνώς τον κακούργο Μπόθα και τον καλούσαν ως είναι και τώρα να γίνει πιο «ανθρώπινος» διότι στο τέλος-τέλος η σωτηρία της ψυχής είναι μεγάλο πράγμα...

Κάτω όμως από τις υστερικές κραυγές τους δεν κρύβεται τίποτα άλλο παρα ο τρόμος τους να αφήσουν την πραγματικότητα της Νοτίου Αφρικής να γίνει γνωστή διεθνώς. Και η πραγματικότητα, όπως απο την αρχή είχε εξηγήσει η εφημερίδα μας, είναι ότι οι συγκρούσεις σ' αυτή τη χώρα είναι ταξικές, συγκρούσεις κεφαλαίου - εργατικής τάξης. Το πρόβλημα στην Νότιο Αφρική είναι πρόβλημα καπιταλισμού που έχει κτιστεί πάνω στην πιο απάνθρωπη ίσως εκμετάλλευση του ανθρώπου που γνωρίζει σήμερα ο πλανήτη. Τέτοια είναι η κατάσταση, που ακόμα και το θεμελιακό δικαίωμα του ένας άνθρωπος — ένας ψήφος, σε περίπτωση που θα δινόταν στους μαύρους, θα οδηγούσε σε κατάργηση του καπιταλισμού της Νοτίου Αφρικής και στη δημιουργία εργατικής δημοκρατίας. Ο καπιταλισμός εδώ δεν έχει καθόλου περιθώρια για υποχωρήσεις, γι' αυτό και οι συγκρούσεις θα συνεχιστούν με συνεχώς πιο οξυμένη και αιματοβαμμένη μορφή. Το τέλος μιας πορείας που θα διαρκέσει πέντε, δέκα ή και περισσότερα χρόνια θα είναι ο σοσιαλισμός. Κανένας εκδημοκρατικοποιημένος καπιταλισμός δεν μπορεί να σταθεί. Αυτή την πραγματικότητα τρέμουν τα μέσα μαζικής επικοινωνίας και αυτά προσπαθούν να κρύψουν κάτω από τα κροκοδείλια δάκρυα τους για πιο «ανθρώπινη» Νότιο Αφρική.

Κατάσταση έκτακτης ανάγκης

Για πρώτη φορά μετά από τις αρχές της δεκαετίας του '60, το καθεστώς επέ-

λαϊκών δικαστηρίων καθώς επίσης και μια σειρά εκρήξεων βιομηχανικού επιπέδου που κατέληξαν μέχρι και σε καταλήψεις εργοστασίων.

Αυτή η νέα μορφή αγώνα, από μόνη της καταδικάζει, την παλιά πολιτική σαν μορφή αγώνα. Η εργατική τάξη άρχισε ξεκάθαρα να βλέπει ότι η δύναμη της βασιλεύει στην οργάνωση της και το πεδίο που πρέπει να δώσει η μάχη είναι τα εργοστάσια και οι πόλεις που αποτελούν την καρδιά και το κεντρικό νευρικό σύστημα του οικοδομήματος της επικυριαρχίας των λευκών.

Σ' αυτή την φάση η κατάληξη ήταν η επιβολή της έκτακτης ανάγκης που όμως δεν επέφερε κανένα

βαλε κατάσταση έκτακτης ανάγκης σε πανεθνική κλίμακα. Το μέτρο αυτό ακολούθησαν συλλήψεις εκατοντάδων συντεχνιακών ηγετών πράγμα που αποκρυσάλυνε τα μέσα μαζικής

επικοινωνίας.

Σήμερα, σε ένα αριθμό φυλακισμένων που ξεπερνά τις 2.000, πολλοί είναι στελέχη και μέλη των εργατικών συντεχνιών COSATU (650.000) και CUSA (150.000).

Η κατάσταση έκτακτης ανάγκης που επεβλήθη τον Ιούλη του 1985 (παρομοία με τη σημερινή αλλά σε πολύ μικρότερη κλίμακα έντασης και έκτασης) ακολούθησε από μια σειρά παραχωρήσεων και εξαγγελμένων προθέσεων για παραχωρήσεις, το ξεκίνημα συζήτησης με την Κοινοπολιτεία που αφορούσε την απελευθέρωση του Νέλσον Μαντέλα και άλλων πολιτικών κρατουμένων, καθώς επίσης και την πιθανότητα συζητήσεων με το Εθνικό Αφρικανικό Κογκρέσο για διευθέτηση των «προβλημάτων».

Την κατάσταση αυτή ακολούθησαν νέες «παραχωρήσεις» που καθόλου όμως δεν κατάφεραν να ελαττώσουν την ένταση του συνεχώς διογκουμένου κινήματος μέσα στις πόλεις. Αυτή την πορεία σίγουρα σημάδεψε η δημιουργία του COSATU (Κογκρέσου Νοτιοαφρικανικών Συντεχνιών) που αριθμεί όπως αναφέραμε 650 χιλιάδες μέλη και που αποτελεί την πιο ισχυρή οργάνωση της Νοτιοαφρικανικής εργατικής τάξης. Αυτό το γεγονός ακολούθησαν δημιουργία επιτροπών συνοικίας και

απο τα προσδοκούμενα αποτελέσματα.

Συνεχής επιδείνωση της καπιταλιστικής οικονομίας

Μαζί με τα πιο πάνω, η επιδείνωση της οικονομίας προδιαγράφει την πορεία των συγκρούσεων στην Νότιο Αφρική. Αυξανόμενη ανεργία και πληθωρισμός, σταμάτημα των επενδύσεων ακόμα και σταμάτημα της λειτουργίας παραγωγικών μονάδων.

Ο Μπόθα και οι καπιταλιστές του θα ταλαντεύονται από τις μεταρρυθμίσεις στις αντιμεταρρυθμίσεις με μόνο αποτέλεσμα και στη μια και στην άλλη περίπτωση να οξύνουν την ταξική σύγκρουση.

Ήδη «όλοι μιλούν για σοσιαλισμό» όπως δήλωσε ο γενικός γραμματέας της συντεχνίας των μεταλλουργών και μέλος της εκτελεστικής γραμματείας της γιγαντιαίας «COSATU», Μόζες Μαγεκίσο. Από την άλλη, όπως αναφέραμε και πιο πάνω, είναι αδύνατη η λειτουργία εκδημοκρατικοποιημένου καπιταλισμού. Αυτό το καταλαβαίνουν πολύ καλά τουλάχιστον τα προχωρημένα εργατικά στοιχεία: «Οι μεγάλες επιχειρήσεις θα ήθελαν μεταρρυθμίσεις αλλά μόνο μικρομεταρρυθμίσεις. Οι καπιταλιστές μπορούν να πείσουν τον Μπόθα

να φέρει κάποιες αλλαγές. Ο Μπόθα ελέγχεται από τις μεγάλες επιχειρήσεις σε τελευταία ανάλυση. Οι καπιταλιστές αντιτίθενται στο ένας άνθρωπος ένας ψήφος διότι φοβούνται ότι θα τα χάσουν όλα. Το απαρχαϊντ δημιουργήθηκε από τους καπιταλιστές και δεν θέλουν καμία ουσιαστική αλλαγή. (Λόγια του Μόζες Μαγεκίσο).

Η λύση λοιπόν είναι η κατάργηση του καπιταλισμού. Γι' αυτό το σκοπό πρέπει να προετοιμαστεί η ένοπλη εξέγερση και η κατάληψη της εξουσίας από την εργατική τάξη.

Εξέλιξη του κινήματος

Το νεολαιίστικο κίνημα των πόλεων, αντιλαμβανόμενο σωστα την κατάσταση ένοιωσε ότι ήταν αναγκαία η δημιουργία πιο στενών δεσμών με το εργατικό κίνημα. Γι' αυτό και έδωσε υποστήριξη στην προκηρυχθείσα τριήμερη γενική απεργία που προγραμματίστηκε για τις 16 του Ιουνίου. Το γεγονός αυτό, μαζί με την τεράστια επιτυχία της πρωτομαγιάτικης γενικής απεργίας (η μεγαλύτερη την μέρα εκείνη κινητοποίηση της εργατικής τάξης σ' ολόκληρο τον πλανήτη και η μεγαλύτερη στην ιστορία της Νοτίου Αφρικής) τρομοκράτησε το καθεστώς. Σ' αυτό προς στιγμή φάνηκαν κάποιες τάσεις για περισσότερες μεταρρυθμίσεις. Το EPG-ομάδα του *Common Wealth* — άρχισε τις μεσολαβήσεις. Ψήθυροι άρχισαν να διαδίδονται ότι επικείται η απελευθέρωση του Νέλσον Μαντέλα και η αναγνώριση του Αφρικανικού Εθνικού Κογκρέσου, και ο Μπόθα κάλεσε όλους τους μη κομμουνιστές του Α.Ε.Κ. να επιστρέψουν στη χώρα.

Ξαφνικά όμως όλα σταμάτησαν. Η πρωτοβουλία του E.P.G. απορριφτήκε μαζί με κάθε προοπτική για επαφή με το Α.Ε.Κ. Ταυτόχρονα, η διάλυση του συνεδρίου του Εθνικού κόμματος των λευκών από φασιστική οργάνωση επίσης των λευκών έγινε ανεπιθύμη από το καθεστώς για να καταφέρει να παρουσιαστεί σαν αυτός, που προσπαθεί να επιβάλει την τάξη στην κοινωνία που έχει προβλήματα λόγω εξτρεμιστών μαύρων και εξτρεμιστών λευκών. Με αυτή την δικαιολογία σταμάτησε κάθε νέα μεταρρύθμιση.

Εδώ θα πρέπει να σταθούμε λίγο στη δημιουργία της Φασιστικής οργάνωσης, A.W.B. Παρα το ότι κατάφερε να διεισδύσει στην αστυνομία, στο τέλος δεν έχει καμία πιθανότητα να παίξει οποιοδήποτε ουσιαστικό ρόλο. Οι μεθοδές και το κλίμα που δημιουργά δεν είναι αυτά που εξυπηρετούν την αστική τάξη και τυχόν περισσότερη δύναμη τους θα σπρώξει το καθεστώς εναντίον τους. Από την άλλη όμως η δημιουργία φασιστικής οργάνωσης που κατάφερε να διεισδύσει στα σώματα καταστολής (αστυνομία, στρα-

το) είναι σημάδι της απαρχής της τελικής αποσύνθεσης της κοινωνίας του απαρχαϊντ.

Αφού κάθε τάση για μεταρρυθμίσεις κόπηκε απότομα, το καθεστώς ακολούθησε μια άλλη τακτική. Βασισμένη πάνω σε ξεπεσμένα λαϊκά στρώματα δηλ. ληστες, λούμπεν στοιχεία της εργατικής τάξης και με τη βοήθεια της αστυνομίας και του στρατού, αμόλησε μια σειρά από καταστροφές, λεηλασίες εμπρησμούς. Βασισμένοι στη λογική του διαιρεί και βασίλευε, ο στόχος τους ήταν να δημιουργήσουν κλίμα όπου η δραστητική παρέμβαση της αστυνομίας θα θεωρείτο αναγκαία και θα ζητείτο από την πλειοψηφία.

Όλα τα πιο πάνω έγιναν με στόχο κύρια την παρεμπόδιση των ετοιμασιών για τη γενική απεργία της 16ης Ιουνίου. Το μόνο που κατάφεραν ήταν την αύξηση της αποφασιστικότητας των εργατών. Εκεί όμως που όλα έδειχναν ότι τίποτα δεν μπορούσε να σταματήσει την πορεία των γεγονότων, το αρχικό κάλεσμα για τριήμερη γενική απεργία μετατράπηκε σε κάλεσμα για μονοήμερη γενική απεργία χωρίς οποιεσδήποτε εξηγήσεις. Παίρνοντας το πιο πάνω σαν σημάδι αδυναμίας, το καθεστώς επιτέθηκε βίαια, συλλαμβάνοντας συνεχιακούς ηγέτες και οργανώνοντας ακόμα βιαιότερες επιθέσεις των ομάδων που είχε δημιουργήσει από μαύρους λούμπεν, εναντίον του κινήματος. Το τελικό κάλεσμα για βδομαδιάτικη παναπεργία που έγινε από την COSATU αποσιωπήθηκε από τον τύπο και δεν είχε ουσιαστικό αντίκτυπο.

Ριζοσπαστικοποίηση του κινήματος

Αυτές όμως οι καταπτώσεις επιθέσεις εναντίον στις οργανώσεις της εργατικής τάξης αποτελούν μαθήματα που οδηγούν σε επαναστατικά συμπεράσματα. Οι ρεφορμιστικές απόψεις κάποιων που ονειρεύονται την ειρηνική συνύπαρξη των εργατικών οργανώσεων και του καθεστώτος της Πραιτώρια θα παραμεριστούν. Μακροπρό-

θεσμα οι εργατικές οργανώσεις θα νοιώθουν ολοένα και πιο δυνατή την ανάγκη ανάληψης πολιτικής δράσης, πράγμα που θα κάνει ακόμα πιο βίαιες τις αναπόφευκτες συγκρούσεις με το ρατσιστικό οικοδόμημα.

Το καθεστώς θα συνεχίσει να ταλαντεύεται από μικρομεταρρυθμίσεις σε αντιμεταρρυθμίσεις. Το γεγονός ότι δεν μπορεί να υπάρξει διακανονισμός μέσα από συνομιλίες προδιαγράφει την συνεχιζόμενη και παρατεταμένη σφαγή που θα γίνει το κύριο χαρακτηριστικό των πολιτικών εξελίξεων στη χώρα. Αυτό, μαζί με το γεγονός ότι δεν μπορεί να υπάρξει εύκολη και γρήγορη νίκη του μαύρου προλεταριάτου θα κάνει κτήμα τα επαναστατικά καθήκοντα σε ολοένα και πλατύτερα στρώματα της τάξης. Διαμέσου της εμπειρίας των συγκρούσεων με τις αστυνομικές δυνάμεις, τις φασιστικές, και τα λούμπεν στοιχεία των μαύρων η αναγκαία του εξοπλισμού της τάξης θα γίνει καθήκον στη μάχη της εργατικής τάξης.

Σοσιαλιστικό πρόγραμμα

Το κύριο καθήκον είναι η διάσπαση των λευκών. Αυτό πρέπει να γίνει οπλίζοντας από τη μια το μαύρο προλεταριάτο και παρουσιάζοντας το αποφασισμένο για κάθε μάχη και από την άλλη κάνοντας ταξικό κάλεσμα ενότητας στους άσπρους εργάτες και μεσαιούς, προειδοποιώντας ότι η ενώνεται με τις δυνάμεις για σοσιαλισμό ή νικούνται μαζί από τους καπιταλιστές αφέντες τους.

Το άμεσο καθήκον είναι ο συντονισμός της ένοπλης αντίστασης των συνδικατών ενάντια στις ένοπλες ομάδες της αντίδρασης.

Η ορθή ταξική ανάλυση του καθεστώτος του απαρχαϊντ η υιοθέτηση σοσιαλιστικής πολιτικής και η εξαγωγή επαναστατικών συμπερασμάτων είναι καιρίας σημασίας καθήκοντα που βαρύνουν την ηγεσία του Αφρικανικού Εθνικού Κογκρέσου.

ΣΩΤΗΡΗΣ ΒΛΑΧΟΣ

ΙΣΠΑΝΙΑ

Στις τελευταίες βουλευτικές εκλογές - 22/6/86 - οι Ισπανοί εργάτες υπερψήφισαν το Σοσιαλιστικό Κόμμα (PSOE) δίνοντας στον Φελίπ Γκονζάλες και την κυβέρνησή του απόλυτη πλειοψηφία για ακόμη τέσσερα χρόνια. Για κανέναν όμως λόγο το αποτέλεσμα των εκλογών δεν μπορεί να μεταφραστεί σε ψήφο εμπιστοσύνης, ότι δηλ. η εργατική τάξη εγκρίνει την πολιτική που ακολούθησε το PSOE τα προηγούμενα χρόνια.

Το γεγονός ότι στις προηγούμενες εκλογές (1982) εψήφισε το 80% ενώ στις φετινές εψήφισε μόνο το 69%, δείχνει ότι οι μάζες συνειδητά απέσχαν από τις εκλογές για να εκφράσουν έτσι τη δυσαρέσκεια τους στην πολιτική της ηγεσίας του Σοσιαλιστικού Κόμματος.

Η απόρριψη της πολιτικής του Σοσιαλιστικού κόμματος φαίνεται και από την πτώση της εκλογικής δύναμης του ίδιου του κόμματος (εξασφάλισε 184 έδρες έναντι 202 εδρών που κατείχε).

Η απόρριψη του PSOE γίνεται πιο εμφανής στην περιοχή των Βάσκων όπου ο συνασπισμός *Herri Batasuna* (πολιτική πτέρυγα των ανταρτών E.T.A.) υπερδιπλασίασε τις έδρες του. Μέσα από την εμπειρία που είχαν οι Βάσκοι εργάτες από την πολιτική της Κυβέρνησης Γκονζάλες (που δεν έχει κάνει τίποτε γι' αυτούς) μπροστά στην έλλειψη οποιασδήποτε Μαρξιστικής προοπτικής πολλοί εργάτες (κυρίως νεολαίοι) πίστεψαν πως η μόνη λύση είναι η τρομοκρατία.

Στην πλειοψηφία τους όμως, οι Ισπανοί εργάτες έμειναν πιστοί στο Κόμμα τους παρα την πολιτική της ηγεσίας τους υπέρ του κεφαλαίου (παραμονή της Ισπανίας στο ΝΑΤΟ, ιδιωτικοποίηση κρατικών επιχειρήσεων) διότι φοβούνται την επιστροφή μιας δεξιάς κυβέρνησης.

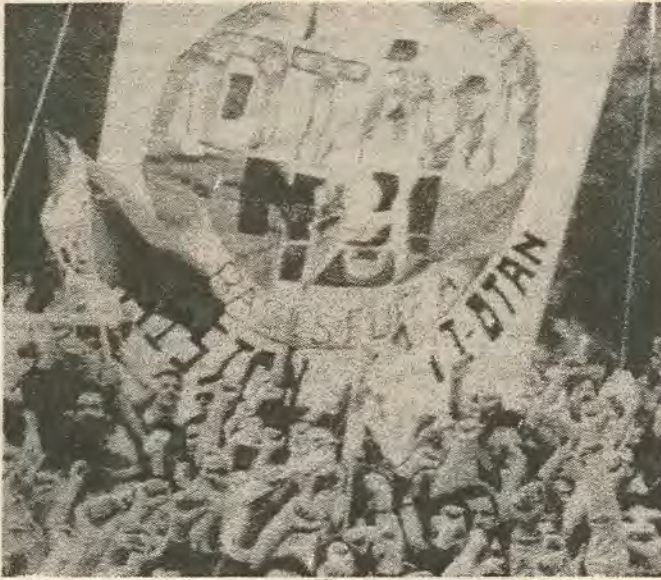
Παράλληλα, η «Ενωμένη Αριστερά» δεν μπόρεσε να αποτελέσει διέξοδο για

τις προβληματισμένες μάζες και κατάφερε να εξαφάνισι μόνο επτά έδρες. Το πρόγραμμα του Συνασπισμού της «Ενωμένης Αριστεράς» που αποτελείται από ευρωκομμουνιστές, Σταλινικούς μέχρι και σεχταριστικές μικροοργανώσεις δεν ενέπνεε καμία εμπιστοσύνη. Οι Ισπανοί εργάτες αυτή την περίοδο αναζητούν μια ξεκάθαρη προοπτική που θα τους λύσει τα προβλήματα τους. Αντίθετα, το πρόγραμμα της «Ενωμένης Αριστεράς» βασισμένο στη Μικτή Οικονομία με «Δημοκρατικό σχεδιασμό» κάθε άλλο παρά μια ξεκάθαρη πολιτική γραμμή επρόσφερε στην εργατική τάξη. Με λίγα λόγια αντι να προβάλλουν ένα ξεκάθαρο πρόγραμμα ταξικής πάλης για μετασχηματισμό της καπιταλιστικής κοινωνίας σε σοσιαλιστική παρουσίασαν ένα «νερωμένο» πρόγραμμα που μόνο σύγχυση και τίποτε άλλο θα μπορούσε να φέρει στους Ισπανούς εργάτες.

Έτσι, η εργατική τάξη μπροστά στην έλλειψη οποιασδήποτε άλλης σοσιαλιστικής προοπτικής υπερψήφισε για μια ακόμη φορά το Σοσιαλιστικό Κόμμα.

Η πολιτική όμως που ακολούθησε ο Γκονζάλες την προηγούμενη περίοδο και που σκιαγραφεί την πολιτική που θα ακολουθήσει την επόμενη τετραετία δεν μπορεί με κανένα τρόπο να βγάλει την Ισπανία από το κοινωνικό αδιέξοδο και την οικονομική κρίση. Η μέχρι σήμερα πολιτική του PSOE

Πως η εργατική τάξη ψήφισε Σοσ. Κόμμα

δείχνει ξεκάθαρα ότι η δεξιά ηγεσία του κόμματος έχει απορρίψει πλήρως κάθε σκέψη για σοσιαλιστικά μέτρα. Το μόνο που είναι ξεκάθαρο στα μυαλά τους είναι ότι θα εργαστούν μέσα στο ίδιο το καπιταλιστικό σύστημα για μια καλύτερη διαχείριση του. Αυτή η πολιτική, που εφαρμόζεται απ' όλα τα σοσιαλιστικά κόμματα της Δ. Ευρώπης, είναι καταδικασμένη σε αποτυχία. Τα δε αποτελέσματα της φαίνονται στη Γαλλία, την Ελλάδα και την Πορτογαλία. Στην Ισπανία, ο Γκονζάλες αντι να δημιουργήσει 800,000 νέες θέσεις εργασίας, όπως υποσχόταν στις προηγούμενες εκλογές (χωρίς φυσικά να ξέρι με τι λεφτά θα δημιουργούνταν αυτές οι θέσεις), η ανεργία αυξήθηκε από 1.8 εκατομμύρια σε τρία σχεδόν εκατομμύρια που αποτελεί το 22% του εργατικού δυναμικού. Παράλληλα το βιοτικό επίπεδο των εργαζομένων έπεσε κατακόρυφα.

Η υπομονή όμως της εργατικής τάξης δεν είναι ατέλειωτη. Μέσα από την κρίση του Ισπανικού καπιταλισμού η ριζοσπαστικοποίηση των εργατών και

της νεολαίας είναι αναπόφευκτη. Οι εργατικές αναταραχές της προηγούμενης περιόδου (24ωρη παναπεργία του Ιούνη του 85 με 4 εκατομμύρια απεργούς) θα είναι ασήμαντες μπροστά σε αυτές που θα ακολουθήσουν τα επόμενα χρόνια.

Οι συνδικαλιστικές οργανώσεις και τα αριστερά κόμματα κάτω από την πίεση των ιδίων των αντικειμενικών συνθηκών θα ριζοσπαστικοποιηθούν και θα ανανεωθούν ολοκληρωτικά. Οι Μαρξιστές του PSOE (υποστηρικτές της εφημερίδας *Nuevo Claridad*) έχουν να παίξουν ένα καθοριστικό ρόλο σε αυτή την πορεία.

Μόνο μια δυνατή Μαρξιστική τάση μέσα στις οργανώσεις και τα κόμματα της εργατικής τάξης θα μπορέσει να δώσει στους εργάτες τα απαραίτητα εφόδια για να ανταπεξέλθουν με επιτυχία στην φουρτουρισμένη περίοδο που έρχεται. Η εργατική τάξη σπλισμένη με τις μαρξιστικές ιδέες θα παλαίψει πολύ πιο αποτελεσματικά και δεν έχει παρα να κερδίσει όλες τις μάχες και να ανοίξει το δρόμο για το σοσιαλισμό.

M.B.

ΕΔΕΚ ΑΘΗΝΑΙΝΟΥ ΝΕΕΣ ΑΠΟΒΟΛΕΣ

Στο προηγούμενο μας φύλλο (159) προειδοποιούσαμε για τις μεθοδευμένες προσπάθειες της γραφειοκρατίας του κόμματος να αποβάλει μια σειρά από στελέχη της βάσης αμέσως μετά τις δημοτικές.

Οι γραφειοκράτες αντι να κάνουν την αυτοκριτική τους, που οδήγησαν το κόμμα στην ήττα των δημοτικών, ανίκανοι να αντιμετωπίσουν με πολιτικά επιχειρήματα τη βάση, που εξαγριωμένη στρέφει σήμερα τα πυρά της ενάντια-τους, προσπαθούν να τρομοκρατήσουν και να φιμώσουν κάθε κριτική φωνή με αποβολές.

Μετα τις αποβολές 4 στελεχών στην Αραδίππου, 2 βδομάδες πριν τις δημοτικές και τις απειλές για αποβολή εκατοντάδων στελεχών στην Λεμεσό (όσους υπογράψαν για να αποσυρθεί η υποψηφιότητα της Δ. Μιχαηλίδου) οι γραφειοκράτες στρέφουν σήμερα τα πυρά τους στην Αθηναίνο.

Κάτω από την καθοδήγηση της Κεντρικής γραφειοκρατίας και με αγγελιαφόρους «ανανεωτικά» στελέχη, οι τοπικοί εγκάθετοι «ηγέτες» προχώρησαν πριν μια βδομάδα στην αποβολή του σύντροφου Κ. Δ. στελέχους της ΕΔΕΚ από το 72, και του απογόρευσαν(!) την είσοδο στο σύλλογο που διατηρεί η ΕΔΕΚ (πριν δυο χρόνια το απογόρευσαν και σε άλλους συντρόφους).

Απία της αποβολής η δράση του σύντροφου εδώ και χρόνια μαζί με την αριστερή πλειοψηφία της βάσης ενάντια στις δεξιές στροφές και μανούβρες της ηγεσίας. Αφορμή στάθηκε η δραστηριότητα που ανέπτυξε ο σύντροφος στις δημοτικές, πρωτοστατώντας για να αποσυρθεί ο υποψήφιος της ΕΔΕΚ και να ψηφιστεί ο υποψήφιος του ΑΚΕΛ, σαν ο μόνος τρόπος για να αντιμετωπιστεί ο Συναγερμός.

Ο συν. Κ.Δ. ήταν ένας από την μεγάλη πλειοψηφία των εβεκτιών (60% διαρρη) που απέρριψε την επιλογή της γραφειοκρατίας και ψήφισε τον υποψήφιο του ΑΚΕΛ, που έχασε την εκλογή του δημάρχου μόνο για 26 ψήφους!!

Οι τοπικοί «ηγέτες» απομονωμένοι και σπινθηροσμήνοι σήμερα από την πλειοψηφία της βάσης της ΕΔΕΚ, αλλά και της κοινότητας, για τον βρώμικο ρόλο που έπαιξαν στις εκλογές, περνούν σήμερα σε καθαρά εκδικητικά μέτρα, ενάντια σε συνεείς αγωνιστές του κόμματος (για 15 σχεδόν ολόκληρα χρόνια).

Μετα μέτρα τους αυτά οι γραφειοκράτες εκφράζουν ουσιαστικά την εκδίκηση τους ενάντια στο 60% των εβεκτιών που ψήφισαν ενάντια στις αποβολές τους.

Σίγουρα όμως τέτοιου είδους μέτρα δεν πρόκειται να συγκρατήσουν την αμφισβήτηση της βάσης και πολύ περισσότερο την κριτική που τους γίνεται για τις διάφορες μανούβρες-προδοσίες-τους όπως ήταν η προσπάθεια τους για ανοικτή συνεργασία με τον Συναγερμό ή το ότι τέλος-τέλος μερικοί από αυτούς ψήφισαν τον Συναγερμικό υποψήφιο, κάνοντας ταυτόχρονα υπέρ της ψήφισής-του καρπάνια στα παρασκήνια μέσα στους εβεκτιές.

Ο αγώνας της βάσης και η αντίσταση-της ενάντια στη γραφειοκρατία παίρνει όλο και πιο ενεργητικό και δυναμικό χαρακτήρα μέχρι την ανατροπή της, μέχρι το τελειωτικό κέρδισμα του κόμματος στις μαρξιστικές ιδέες και πρόγραμμα μετατρέποντας-το σε ακατανίκητο όπλο της εργατικής τάξης για την πάλη της προς το Σοσιαλισμό.

Η Αριστερή Πτέρυγα του κόμματος, το πρόγραμμα και οι ιδέες-της αποτελούν σήμερα για τον σύντροφο Κ.Δ. (όπως και προηγούμενα τους 4 της Αραδίππου και τις δεκάδες και εκατοντάδες σύντροφους που αποβλήθηκαν πιο παλιά σε όλη την Κύπρο), την προοπτική και οργανωμένη έκφραση της βάσης, που αντιστέκεται και παλεύει για να απαλλαγεί το κόμμα από τους πράκτορες της αστικής τάξης.

Οι γραφειοκράτες ένα πράγμα πρέπει να ξερουν. Οι αποβολές και διώξεις δεν απογοητεύουν σήμερα κανένα αγωνιστή της βάσης. Οι ιδέες δεν δολοφονούνται.

ΝΕΕΣ ΑΠΟΒΟΛΕΣ ΜΑΡΞΙΣΤΩΝ ΣΤΗ ΒΡΕΤΤΑΝΙΑ

Τον περασμένο μήνα τέσσερις ακόμη Μαρξιστές-μέλη του Δημοτικού Συμβουλίου του Λίβερπουλ αποβλήθηκαν από το Βρετανικό Εργατικό Κόμμα.

Οι αποβλημένοι ήταν ο *Derek Hatton*, βοηθός αρχηγός του Δ.Σ., *Richard Venton*, *Roger Bannister* και *Terry Harrison*. Ακόμη μια Μαρξίστρια, η *Carol Darton* «αθωώθηκε» και δεν αποβλήθηκε από τη γραφειοκρατία του Ε.Κ., «διότι ήταν νέο μέλος στο κόμμα,

(7 μηνών) και έπρεπε να της δώσει μια δεύτερη ευκαιρία». Ο πραγματικός λόγος φυσικά ήταν ότι οι γραφειοκράτες έτρεμαν την οργή των μαύρων μελών του κόμματος, μια κι η *Carol* ήταν ηγετικό στέλεχος στον πυρήνα των μαύρων του Λίβερπουλ.

Τους τελευταίους μήνες οι γραφειοκράτες είχαν εξαπολύσει μια πυρετώδη εκστρατεία για την αποβολή των Μαρξιστών στο Λίβερπουλ. Ανάστειλαν τις εξουσίες του Επαρχιακού

Ε.Κ. και όρισαν μια επιτροπή από ανθρώπους που το μόνο κοινό που είχαν μεταξύ-τους ήταν τυφλό μίσος ενάντια στον Μίλιτάντ και κάθε Μαρξιστική αρχή, για να διερευνήσει τις ενέργειες των «κατηγορουμένων».

Βασισμένη λοιπόν η επιτροπή αυτή σε μικροκουτσμπολικά και το μένος του αστικού τύπου, εισηγήθηκε στην Εκτελεστική Επιτροπή του Ε.Κ. την αποβολή 12 μελών του Δ.Σ.

Έτσι οι γραφειοκρά-

τες άρχισαν τις αποβολές. Στον *Derek Hatton* ούτε το δικαίωμα της απολογίας δεν δόθηκε. Η «δική»-του ορίστηκε την ημέρα που θα συζητιώταν ο προϋπολογισμός του Λίβερπουλ και μια και είναι ο οικονομικός υπεύθυνος δε μπορούσε να λείπει.

Όμως και οι άλλοι 3 που απολογήθηκαν απλώς του αστικού τύπου, εισηγήθηκε στην Εκτελεστική Επιτροπή του Ε.Κ. την αποβολή 12 μελών του Δ.Σ.

του αστικού τύπου.

Πια όμως η αντίδραση για τες αποβολές; Φυσικά ο αστικός τύπος ενθουσιάστηκε.

Οι τοπικές και κλαδικές οργανώσεις του Ε.Κ. όμως αντέδρασαν διαφορετικά. Οι επιτροπές και οι κλάδοι του κόμματος που συμμετέχουν οι αποβλημένοι αποφάσισαν πως δεν αναγκωρίζουν τες αποβολές και πως θα συνεχίσουν να δουλεύουν σαν να μη συνέβη τίποτε.

Βλέπουμε λοιπόν για μια ακόμη φορά τη ζημία που κάνει στο κίνημα ο πανικός κι η αγωνία των κατατόπων γραφειοκρατιών να κερδίσουν τη συμπάθεια της αστικής τάξης.

Ο μόνος τρόπος για να πάει το Εργατικό Κίνημα μπροστά είναι με την απόρριψη τέτοιων ηγετισκών που μόνο στόχο έχουν την ικανοποίηση των αφεντικών κι όχι των εργαζομένων.

Αλέξης Ρήγας

£3,400 από τρεις οικονομικές εκδηλώσεις τον Ιούλη

Έγιναν με μεγάλη επιτυχία οι καλοκαιρινοί χοροί Λεμεσού και Λευκωσίας και η Κιν/φικη παράσταση Λάρνακας μεταξύ 4 και 11 Ιούλη. Στόχος των τριών οικονομικών εκδηλώσεων ήταν η οικονομική ενίσχυση της Αριστερης Πτέρυγας και της Σοσ. Έκφρασης.

Τα καθαρά έσοδα από τις εκδηλώσεις αυτές ήταν £3,400 περίπου. Ο συνολικός στόχος (£4,200) πιάστηκε στο 80%, πρέπει όμως να ληφθεί υπόψη ότι οι εκδηλώσεις αυτές έγιναν ένα περίπου μήνα μετά τον εκλογικό έρανο (Δημοτικές) που ξεπέρασε τις £750. Η πλειοψηφία αυτών των χρημάτων προήλθε όχι από τους εκατοντάδες ταχτικούς

εισφορές της εφημερίδας μας αλλά από χιλιάδες γνωστούς και άγνωστους φίλους της οργάνωσης που αγόρασαν λαχεία του χορού και εισιτήρια της κιν/φικης παράστασης.

Οι υποστηρικτές της Έκφρασης «αλώνισαν» κυριολεκτικά τις τρεις πόλεις και πολλές συνοικίες αποτεινόμενοι σε χιλιάδες άτομα για να συνεισφέρουν οικονομικά. Ταυτόχρονα στις εξορμήσεις αυτές πουλήθηκε μαζί και η εφημερίδα.

Η τέρρασια αυτή επιτυχία της οργάνωσης μας όπως και η αθρόα προσέλευση στους χορούς έδειξαν για μια ακόμη φορά τη μαζική απήχηση της Αρ. Πτέρυγας. Έδειξαν επίσης για πολλοστή φορά από πού προέρχονται τα λεφτά μας σε όσους επιμένουν να μας κατηγορούν ότι χρηματοδοτούμαστε από άλλες πηγές εκτός από το εργατικό κίνημα.

Η επιτυχία της οικονομικής εξόρμησης του Ιούλη δεν πρέπει να εφησυχάσει τους υποστηρικτές μας. Η ανάγκη για λεφτά είναι διαρκής κι έτσι διαρκής πρέπει να συνεχίσει η οικονομική ενίσχυση για να μπορέσουν οι Μαρξιστικές ιδέες να φτάσουν σε κάθε γωνία του εργατικού κινήματος εξοπλίζοντας την εργατική τάξη στον αγώνα για σοσιαλιστική αλλαγή.

ΑΖΗΤΗΤΑ ΔΩΡΑ

ΧΟΡΟΣ Λ/ΣΟΥ: 3815, 1664, 3515, 1538, 4446, 3878, 2540.

ΧΟΡΟΣ Λ/ΣΙΑΣ: 3661, 645, 1879, 374, 4304, 871, 1968, 2333, 438, 561, 1426, 2257, 669, 603, 3480, 053.

Ζητείστε τα δώρα που κερδίζουν οι πιο πάνω λάχνοι από τα τηλέφωνα 461553 για τη Λ/σία και 51040 για τη Λ/σο.

Δε μοιράζεται

μια διγλωσση συλλογη ποιημάτων του Ιμπραχίμ Αζίζ

Η μεγάλη μορφή του Ναζίμ Χικμετ είναι μια αναπόφευκτη πραγματικότητα όταν κανείς προσεγγίζει την Τούρκικη επαναστατική ποίηση: είτε το θέλουμε είτε όχι ο Ναζίμ Χικμετ έρχεται πάντα στο νου όταν διαβάζουμε τη συλλογή «Δε μοιράζεται» του Ιμπραχίμ Αζίζ.

*Την κραυγή σου ακούω στο τραγούδι
την κραυγή σου*

ανυπόταχτη

στην εισβολή,

τ' ανάστημα σου να υψώνεις

Γη μου πληγωμένη

*πες τα παιδιά σου ελεύθερα να θρέψεις
θέλεις*

όπως η μάνα το παιδί

παλληκάρι το ανδρώνει

για να την κρατήσει

στη ζωή

Αυτή η αγάπη για τη γη βρίσκεται στη ρίζα της δουλειάς του Ιμπραχίμ Αζίζ. Μια αγάπη που την μοιράζεται με τον Ναζίμ Χικμετ.

η πιο απαλή κι η πιο σκληρή

η πιο φιλόργυρη κι η πιο σπλοχέρη

η πιο ερωτοπαθής

η πιο μεγάλη κι η πιο όμορφη απο τις γυναίκες

η ΓΗ

ήτανε να γεννήσει

θα γέννησε.

Η συλληψη του Αζίζ ωστόσο είναι περισσότερο μια δραματική μαρτυρία της Κυπριακής τραγωδίας. Αν ο Αζίζ — θυμίζει τον Χικμετ είναι λιγότερο γιατί είναι επηρεασμένος απ' αυτόν και περισσότερο γιατί μοιάζει πολύ η θέση απο όπου βλέπουν τα γεγονότα να εξελίσσονται απο το κακο στο χειρότερο. Γράφει ο Αζίζ.

Εκει που τυφλώνεται η αγάπη

και αναμοχλεύονται τα μίση

Στη χώρα μου,

γη των αντιφάσεων.

Έζησα και γω

«Τούρκος εντος Ελλήνων»

με τα δικά μου τραγούδια.

Κι ο Χικμετ

Με λίγα λόγια, σύντροφω

στο Βερολίνο σήμερα,

πάω να πεθάνω

απο μι' αναίτια θλίψη.

Ο Χικμετ έζησε στην εξορία, διωγμένος απο τον τόπο του που δεν έπαψε ποτε ν' αγαπά. Ο Αζίζ αρνήθηκε να φύγει όταν η κοινωνία όπου ζούσε χωρίστηκε στα δυο, μετατρέποντας τον ίδιο σε μια μορφή εξόριστου — «Τούρκος εντος Ελλήνων».

Είναι ακόμα χαρακτηριστικό ότι ακόμα και με τους συντρόφους του οι δυο ποιητες δεν είχαν πάντα αρμονικές σχέσεις.

Σβύσανε,

λέει

τ' όνομα μου

απ' τα δεφτέρια τους.

Γιατι...

δεν είμαι σαν κι' αυτούς!

Σβύσανε

τ' όνομα μου!

Κι αν το διαγράψετε,

απ' τα δεφτέρια σας

τα ξυπόλυτα παιδικά μου χρόνια

δε μπορείτε

Το πάθος μου για πάλη

κανένας

να σβύσει δεν μπορεί

κι ούτε

*τ' ολοκόκκινο χρώμα
της καρδιάς μου.*

Τον Λένιν, όχι, δεν τον είδα

μα στα 1924

στάθηκα φρουρός πλάι στο φέρετρό-του

κ' η επίσκεψή-μου, στα 1961

στο Μουσολέο-του,

γράφτηκε στα βιβλία.

*Θελήσανε να με πετάξουν απ' το Κόμμα
μα δεν το πέτυχαν, και δεν συντρίφτηκε κάτ'ω
απ' τα είδωλα που γκρεμίζονταν.*

Η ποίηση του Αζίζ είναι άμεση αντανάκλαση του πολύπλοκου κόσμου των αισθημάτων-του. Μέσα απο την μικρή συλλογή-του μπορεί να παρακολουθήσει κανείς μια πορεία απεγνωσμένου αγώνα και απογοήτευσης. Το μοίρασμα της Κύπρου είναι η μεγάλη πληγή στην καρδιά του Αζίζ, πολύ περισσότερο γιατί φαίνεται τόσο παράλογο.

Η Κύπρος δεν μας είναι στενόχωρη

Για να ζήσουμε μαζί

Το μοίρασμα της την μικραίνει

Και για όλους μας την κάνει πιο στενή.

Δεν θέλει με κανένα τρόπο να δεχτεί αυτο που φαίνεται αναπόφευκτο.

Τον τόπο μου τον αγαπώ

Να το μοιράσω δεν μπορώ

Κι αν άλλοι το μοιράσουνε

Έγω δεν θα το δεχτώ

Ομως....

Άγρια κύματα

απο παντου σε χτυπούν

Μαυρα σύννεφα

γέμισαν τον ουρανο

Τα σπλάχνα σου ναρκοθετημένα

κι η καρδιά σου αιμορραγει

Τα μάτια σου κοιτάζουν

τα βάθη του ορίζοντα

σαν αετος στο κλουβί

Αυτή η απελπισία είναι χαρακτηριστική στα πιο πρόσφατα ποιήματά-του. Είναι φανερό πως κάπου μέσα στο 1982 μια σημαντική αλλαγή άρχισε να συντελείται μέσα στον ποιητή. Το κλειδί ίσως να βρίσκεται στα ποιήματα για την Παλαιστίνη που μπαίνουν, σχεδον σαν συμπλήρωμα, στο τέλος της συλλογής. Χωρίς να είναι τα καλύτερα της συλλογής, αυτά τα ποιήματα δίνουν τόσο έντονα το αίσθημα της οργής και της απελπισίας μπροστα στη θηριωδία του δυνατού, που δεν μπορεί παρά να αντανάκλουν τον εσωτερικο κόσμο ενός ανθρώπου που πλησιάζει στα όρια της αντοχής-του. Το ότι χρειάστηκε η τραγωδία του Λιβάνου για να κάμψει ένα Κύπριο αγωνιστή που σχεδον ιδεολογία-του ήταν η Κύπρος, δείχνει ποσο παγκόσμια είναι η σημερινή πραγματικότητα.

Φυσικά ο Αζίζ δεν έπαψε ν' αγωνίζεται. Ακόμα και η παλιά-του αισιοδοξία ξεμυτίζει κάπου κάπου.

Την ορμή

της θέλησης

η σφαίρα δεν μπορεί να κόψει

Ούτε της γης το γενναβόλημα

Ένα χαντζάρι να νικήσει

Τα τραγούδια μας

είναι της άνοιξης ο ήλιος

στην ευλογημένη απλωσια του κάμπου.

Κόκκινα γαρούφαλα

π' ανθίζουν

στους κάμπους του Μαγιου

Οι Νιαζήδες

κι η Ζωή

(13.4.84)

Ομως μερικούς μήνες αργότερα προσθέτει σαν δεύτερο μέρος στο ίδιο κομμάτι.

Μάχομαι το χρόνο

το λίκνασμα του να ρουφήξω

Τρέχω τις μέρες

κι αυτές μ' ακολουθούν

Ασπρίζουν

μια μια

οι μέρες στα μαλλια μου

κι ο καιρος

ξανοίγεται

μες τ' άπειρο

μπροστα μου.

(Νιόβρης 84)

Ακόμα κι αυτο, παρ' όλη τη γενική απαισιοδοξία-του είναι σημαντική αλλαγή απο τις πιο μαύρες σκέψεις του ποιητή.

Άραγε

μήπως εγώ

στον ίδιο τόπο

πάντα μένω;

Ή

ο ντουνιας προχώρησε πολυ!

Είναι πια στ' αλήθεια

όραμα η ηθική!

Ή μήπως

ζω σε κόσμο

που δεν μετράει πια

καθόλου η ηθική!

(Ιούνης 83)

Μεσα σε μια κοινωνία που μοιράζει τα πάντα, κι ο ίδιος ο Αζίζ πέφτει θύμα ενός τουλάχιστο διαχωρισμού που αποδείχνεται μοιραίο για τον ίδιο: αυτος ο διαχωρισμός είναι ανάμεσα στον αγώνα για μια ενωμένη Κύπρο και στον αγώνα της εργατικής τάξης. Ο Αζίζ ξέρει πως θέλει την Κύπρο ενωμένη.

Μια μια μετρούσε

τις μέρες ο Νιαζή

και στα καπέσσερα του

ψηλος σαν κυπαρίσσι,

γύρισε σαν τουρίστας

στο δικό του σπίτι.

Ξέρει τι σημαίνει εκμετάλλευση και ταξικός αγώνας.

Bölünür mü hiç

Δε μοιράζεται

Σφίξτε

φίλοι

σφίξτε

τις ζώνες πιο πολυ.

Περάστε μ' ότι βρείτε

για να τρων άλλοι

ότι ονειρεύεστε

και το σβέρκο τους

να χοντραίνει.

Ομως μόνο έμμεσα και τυχαία συνδέει τα δυο. Αυτή είναι η θλιβερή παράδοση που άφησε ο σταλινισμος στην εργατική τάξη και τη διανοήση-της. Μια παράδοση που βαραίνει ακόμα κι αυτοις που αποδέχτηκαν με αγώνες την πίστη και την αφοσίωσή-τους.

Ωστόσο η ίδια η έκδοση αυτής της συλλογής είναι μια σημαντική προσφορά. Το ότι η πρώτη διγλωσση συλλογή (απ' ότι ξέρουμε τουλάχιστο) ποιημάτων προέρχεται απο μια αριστερή φωνή δεν είναι τυχαίο. Ο εθνικισμος που βασανίζει αυτο τον τόπο για δεκαετίες δεν μπορεί να σπάσει απο άλλους. Παρα τις ελλείψεις-της, η απόδοση των ποιημάτων στην Ελληνική γλώσσα δείχνει ποσο γελοίες είναι οι απόψεις για δυσκολίες στη γλωσσική συνεννόηση. Είμαστε βέβαιοι πως το «Δε μοιράζεται» δεν θάνατι το τελευταίο τραγούδι του Αζίζ και πως ο Αζίζ θα βρει πολλους που θα περπατήσουν στο δικό-του μονοπάτι: ολόένα και πιο βέβαιοι για τον εαυτό-της η εργατική τάξη θα σπρώξει στην επιφάνεια αυτοις που θα τραγουδήσουν τον αγώνα και τη νίκη-τους.

Κλείνουμε αυτο το σημείωμα με δυο απο τα πιο όμορφα κομμάτια της σύλλογής:

Στο ποτήρι μια γουλια κρασι

Στην κιθάρα

Το «Αδελφε μου Οσμαν»

Τα κεφάλια

λίγο θολα

Και οι καρδιες

στ' απέραντα βάθη

των ελπίδων.

Αγκάλιασα τον ήλιο

και μούκαψε τα χέρια.

Αγκάλιασα εσένα

κι έκαψες την καρδια μου

Αγκάλιασα τη ζωή

κι έπεσε βαθυ σκοτάδι

χωρίς τον ήλιο

και χωρίς εσένα

ήλιε της ζωής μου

ΘΕΜΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

Το βιβλίο του Ιμπραχίμ Αζίζ

«Δε μοιράζεται»

μπορείται να το βρείτε στα

βιβλιοπωλεία.

Οσοι δυσκολεύονται να το βρουν

μπορουν να μας γράψουν στη

διεύθυνση της εφημερίδας

Τ.Κ. 5475

ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ;

«Αθλητισμός για όλους», είναι ένα σύνθημα που ακούγεται μεγαλόφωνα εδώ και αρκετό καιρό, από τον πρόεδρο του ΚΟΑ και τους βοηθούς του, και που διατυμπανίζεται από τον τύπο και την τηλεόραση. Μα παραμένει ένα σύνθημα δυστυχώς και μια ουτοπία. Ο σημερινός αθλητισμός στην Κύπρο, είναι για τους λίγους και όνειρο απατηλό για τους πολλούς. Και σίγουρα δεν φταίει ο κ. Νεοκλέους γι' αυτό, αλλά η όλη δομή της αθλητικής νομοθεσίας, που θέλει τον αθλητισμό δέσμιό, στα στενά πλοκάμια της κρατικής συντηρητικότητας, εμπόδιζοντας τον, να ξανοικτεί σε όλους τους τομείς και να γίνει χειροπιαστό κομμάτι της νεολαίας, συμμετάσχεοντας η ίδια, στην διαχείριση των αποφάσεων, για τα αθλήματα.

Πραγματικά η κατάσταση του αθλητισμού μας, είναι πολύ πιο πίσω, απ' ό,τι θα «περίμεναν» και θα «έλπιζαν» οι αξιωματούχοι του ΚΟΑ και του Υπ. παιδείας. Να πως είναι ο «αθλητισμός για όλους»:

Τα γήπεδα ποδοσφαίρου, βόλλεϋ, μπάσκετ, εί-

ναι ιδιόκτητα των σωματείων και των ιδιωτικών σχολών και φυσικά κλειστά για το κοινό. Έτσι το μόνο που μένει είναι το χωράφι, παρέα με τους πισορικάδες της γειτονίας. Για τους φίλους του τέννις, τα πράγματα είναι πάλι δύσκολα μια και θα πρέπει να είναι μέλη της λέσχης και να πληρώνουν πολύ ακριβώς. Η ίδια κατάσταση και στις πισίνες, για τους κολυμβητές. Οι διάφορες ιδιωτικές σχολές, καράτε, τζούντο κλπ. είναι για τους λίγους, αφού κι εδώ πρέπει να πληρώνεις, ψηλό τίμημα. Η ιππασία το σκι, η σκοποβολή, είναι άγνωστα σπορ στους περισσότερους, γιατί δεν έχουν την οικονομική δυνατότητα να τα απολαύσουν. Τέλος, ο στίβος, είναι απαγορευμένος στο κοινό και δεν μπορεί κανείς να τον χρησιμοποιήσει, εκτός από τους αθλητές του συλλόγου.

Κατά τα άλλα, άδικα κατηγορούμε τους ανθρώπους, που «σκοτίζονται» να μας πείσουν, ότι υπάρχει «αθλητισμός για όλους», έστω κι αν οι ίδιοι δεν το πιστεύουν. Μα πως θα πιστέψουν; Αφού είναι μέρος

της πολιτικής τους, της ταξικής τους συνείδησης, να κρατούν τον αθλητισμό μακριά από τις λαϊκές μάζες. Θέλουν να τον ελέγξουν, να τον επεξεργάζονται όπως θέλουν, να τον παρουσιάζουν όπως θέλουν, να τον μονοπωλούν για τις καιροσκοπικές τους βλέψεις. Αυτοί, καλά την έχουν. Είναι ο λαός ο μεγάλος ζημιωμένος και κυρίως η νεολαία. Και είναι φανερό ότι ο αθλητισμός στα αστικά-καπιταλιστικά, προγράμματα και συστήματα, δεν αναπτύσσεται, δεν λειτουργεί κανονικά. Πρέπει να μπει σε πρόγραμμα φιλολαϊκό, που να σχεδιάζεται η εξέλιξη του, από τα κάτω.

Είναι κι αυτο λοιπόν ένα καθήκον της αριστεράς, αν θέλει να υπάρχει πραγματικός αθλητισμός για όλους και υγιής απασχόληση της νεολαίας. ΑΚΕΛ και ΕΔΕΚ λοιπόν να απαιτήσουν.

■ Δημιουργία γηπέδων ποδοσφαίρου, μπάσκετ, βόλλεϋ, όπου να μπορεί όποιος θέλει και όποτε θέλει να αθλείται.

■ Συντονισμένο αθλητικό πρόγραμμα στα σχολεία

που να τηρείται. Εκμάθηση όλων των αθλημάτων στα σχολεία.

■ Δημιουργία κέντρων αθλητισμού, όπου να υπάρχει πισίνα, γήπεδα τέννις, κ.α., χώροι ιππασίας, σκοποβολής, κλασσικού αθλητισμού, καράτε, τζούντο κλπ, όπου ο καθένας θα μπορεί να αθλείται δωρεάν.

■ Τα γήπεδα και τα αθλητικά κέντρα να ανήκουν στους δήμους.

■ Πλήρης οικονομικός και προγραμματικός έλεγχος του ΚΟΑ από την Βουλή.

■ Οι Οργανώσεις της νεολαίας να μπορούν να συμμετέχουν και να αποφασίζουν την όλη πορεία του αθλητισμού.

Μ' ένα τέτοιο πρόγραμμα πάλης από την αριστερά, σίγουρα θα ανατραπούν οι παλιές μονολιθικές, αντιλαϊκές βάσεις του αθλητισμού και θα μπουν νέες φιλολαϊκές, λειτουργικές, ταξικές, που θα προετοιμάσουν το εδαφός για την κοινωνία εκείνη, όπου θα παίζει πραγματικά σπουδαίο ρόλο στη ζωή και πορεία του ανθρώπου.

Μ.Θ.

ΚΑΜΙΚΑΖΙ Ή ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΕΣ

Συχνά διαβάζουμε στις εφημερίδες και ακούμε από το ράδιο και την τηλεόραση για την αύξηση της εγκληματικότητας στους κόλπους της νεολαίας, για τους καμικάζι και γενικότερα για την τάση των νέων ενάντια στο κατεστημένο.

Η μεγαλύτερη μερίδα της κοινωνίας τους καταδικάζει χωρίς όμως κανένας να ασχολείται ποτε σε βάθος.

Ο παγκόσμιος καπιταλισμός βρίσκεται σήμερα σε μια βαθιά και αξεπέραστη κρίση και η ανεργία που κτυπά κύρια τους νέους αυξάνεται με σταθερά ποσοστά κάθε χρόνο. Η αδυναμία των καπιταλιστών να λύσουν τα προβλήματα που δημιουργα το σύστημα τους και η προσπάθεια να διατηρήσουν τα συμφέροντά τους, τους οδηγεί στην πιο σκληρή καταπίεση της εργατικής τάξης.

Αυτή η καταπίεση χαλβώνει την πάλη της εργατικής τάξης για αλλαγή της κοινωνίας. Και αυτή η πάλη θα διεξαχθεί κατά μεγάλο μέρος από την πιο επαναστατημένη μερίδα της εργατικής τάξης, τη νεολαία (τους «καμικάζι», τους

«αλήτες»). Αυτό όμως που χρειάζεται σήμερα η νεολαία και γενικότερα η εργατική τάξη είναι η ιδεολογική μόρφωση και η σωστή καθοδήγηση που όμως αδυνατούν να δώσουν οι εκφυλισμένες ηγεσίες των εργατικών κομμάτων.

Έτσι η νεολαία, αποπροσανατολισμένη, χωρίς σωστή καθοδήγηση, ζώντας σ' αυτό το κλίμα της αβεβαιότητας και της ανισότητας, προσπαθεί να αντικαταστήσει σ' αυτή την καταπίεση μέσο από λανθασμένους δρόμους. Βρίσκει διέξοδο στα ναρκωτικά, τις μηχανές, συγκρούεται με τα όργανα της αστικής τάξης, όπως η αστυνομία και τα «ειδικά σώματα ασφαλείας».

Είναι καθήκον των αριστερών κομμάτων να προσεγγίσουν αυτή την προβληματισμένη μερίδα της κοινωνίας, να την καθοδηγήσουν σωστά και να της δείξουν το δρόμο της πάλης ενάντια στην καταπίεση και την εκμετάλλευση για το σοσιαλιστικό μετασχηματισμό της κοινωνίας.

Αντρος Αριστοδήμου

ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΑΝΤΑΛΛΑΓΗ ΜΑΚΑΡΕΙΟΥ-Γ.Σ.Π.

Πρόσφατα ξανάρθε στο φως της δημοσιότητας, το γνωστό πια θέμα της ανταλλαγής του Μακαρείου σταδίου με το ΓΣΠ, που προώθησε το Υπουργικό Συμβούλιο και ανέλαβε το Υπ. Παιδείας. Η όλη υπόθεση άρχισε από τον καιρό του κτισίματος του σταδίου και αποφασίστηκε προφορικά από τους ενδιαφερόμενους, εκτός φυσικά του κύριου ενδιαφερόμενου, του λαού. Οι κύριοι αυτοί, κρατούσαν, τόσο καιρό μια στάση αναμονής και καρτερούσαν την κατάλληλη στιγμή να πλασάρουν το «δωράκι» τους και κάθε λίγο και λιγάκι, έβγαζαν μια ανακοίνωση, για να μετρούν και την αντίδραση του κόσμου.

Τώρα, σκέφτηκαν πως είναι η ιδανική ευκαιρία και «μπήκαν» δυναμικά, μέσω του τύπου, του Υπουργείου και του ΚΟΑ. Κάνουν μια συντονισμένη προσπάθεια να ξεγελάσουν τον λαό και να του φορτώσουν κι αυτο στα τόσα άλλα. Και σίγουρα, δεν είναι μια τυχαία κίνηση. Στοχεύει στην ιδιωτικοποίηση ενός κρατικού σταδίου, με κύριο σκοπό, να καρπούνται αυτοί, τα κέρδη από τους αθλητικούς αγώνες και κατά δεύτερο λόγο να ελέγχουν παντελώς τα αθλητικά πράγματα του τόπου, εξυπηρετώντας τα δικά τους μικροσυμφέροντα. Το ζήτημα μπαίνει και ταξικά. Είναι μια καθαρή αντιπαράθεση μεταξύ δυο υπαρκτών καταστά-

σεων:

Τα πολιτικά, οικονομικά και προσωπικά συμφέροντα μιας «κλικκας» αστών από την μια, και τα συμφέροντα του λαού και κυρίως της νεολαίας από την άλλη. Και η σύγκρουση θα είναι αναπόφευκτη, έστω κι αν θέλουν να την αποφύγουν οι αρμόδιοι αξιωματούχοι.

Τα αριστερά κόμματα ΑΚΕΛ και ΕΔΕΚ, με βοήθεια τη συντονισμένη δράση της ΕΔΟΝ και της ΕΔΕΝ, πρέπει να επέμβουν, έχουν καθήκον να επέμβουν - αφού το ζήτημα είναι ταξικό - και να αντιδράσουν δυναμικά. Στην βουλή, στον τύπο, με κινητοποιήσεις της νεολαίας.

Μ.Θ.

ΚΑΘΕ ΜΗΝΑ

Η αστική τάξη πάει περίπατο

Αν η ζέση του καλοκαιριού σας έχει γίνει αφόρητη, αν οι εργάτες σας τα έχουν πρήξει με τις απεργίες τους, αν ο εφιάλτης της κρίσης δεν σας αφήνει ήσυχους τα βράδια, αν η συζυγική σας ζωή έχει καταντήσει καθημερινή ρουτίνα, κι αν τέλος ψάχνετε για μια ακόμα περιπέτεια στη ζωή σας, τότε τί κάθεστε; Ελάτε σε μας να σας ταξιδέψουμε σε τόπους μαγικούς κι ονειρεμένους. Ελάτε στα ταξιδιωτικά γραφεία «Το όνειρο».

Φέτος έχουμε καταρτίσει ένα πλήρες πρόγραμμα με εκδρομές σ' ολόκληρο τον κόσμο, με όλη μας την αγάπη και φροντίδα που πάντοτε μας διακατέχει για τους εκλεκτούς πελάτες μας. Εσείς δεν έχετε παρα να ονειρευτείτε όσο πιο βαθιά μπορείτε. Όλα τ' άλλα αφήστε τα σε μας, τους ειδικούς, να κάνουμε τα όνειρα σας πραγματικότητα.

Γύρος της Ελλάδας

Τώρα που η δραχμή έγινε σκόνη, εσείς γίνετε καπνος κι' ελάτε να πάμε μια βόλτα στην μητέρα πατρίδα. Θα σας γυρίσουμε σ' όλα τα νησιά με την κάλυψη της Ελληνικής Πολεμικής Αεροπορίας. Στην Μύκονο εκτός από γυμνασίο μπορείτε να δείτε και τον Μητσότα-

κη, ενώ στην Κέρκυρα, θα δούμε τον Ανδρέα. Αν έχετε τάξει οτιδήποτε στην Παναγία για να πάνε οι δουλειές σας δεξιά, θα περάσουμε κι' από την Τήνη. Αξέχαστες βραδιές στην Πλάκα με «Κρηκ μπουζούκι». Αποφεύγετε την πλατεία Ομονοίας γιατί όλο και κάποιο ρολοί θα το αγοράσετε για χρυσό. Από τους αερίτζηδες ούτε ο Αρκουδέας δεν μπορεί να σας γλυτώσει.

Ανατολική Ευρώπη

Αν θέλετε να συνδιάσετε τις διακοπές σας με τα ψώνια σας δεν έχετε καλύτερη εκλογη. Πάρτε μαζί σας μπόλικο δολλάρια. Εδώ μπορείτε να τα πενταπλασιάσετε μέσα σε μια νύκτα με το σύστημα της «μαύρης μαγείας». Μπορείτε να πάρετε ακόμη μερικά μπλου τζηνς, ξυραφάκια, κι' αν είστε άνδρας και πάτε για καμάνι, τότε θα λέγαμε και μερικά καλτσον για δώλωμα.

Δυτική Ευρώπη

Αχ ψυχή μου στο Παρίσι! Πόσες καρδιές δεν έχουν αναστενάζει. Εμείς μπορούμε και τους αναστεναγμούς σας να κάνουμε πραγματικότητα. Κι' όχι μόνο στο Παρίσι. Και στο Λονδίνο αν θέ-

λετε να δείτε πως προκόβει η οικονομία όταν απολύονται εργάτες, και στην Μαδρίτη για μια ταυρομαχία, ακόμα και στην Βιέννη για κλασσική μουσική ανάμεικτη με ναζιστικά εμβλήματα. Αν έχετε μερικές οικονομίες σε συνάλλαγμα, τότε μην ανησυχείτε καθόλου, θα περάσουμε κι' από την Ελβετία για όσους δεν θα έχουν φέτος την ευκαιρία να πάνε στην άλλη μητέρα πατρίδα, την Αμερική.

Νοτιοανατολική Ασία

Αυτή η εκδρομή προτείνεται μόνο για άνδρες. Αν έχετε γνωρίσει τις χώρες αυτές σε κάποιο καμπαρε εδώ στην Κύπρο, τώρα εμείς έχουμε τη δυνατότητα να σας τις γνωρίσουμε πλήρως επι τόπου. Τώρα που η αστυνομία σας κινεργα για τις υκτερινές σας αταξίες, εμείς σας προσφέρουμε ασφαλές ερωτικό καταφύγιο. Αν το λογαριάσετε καλά, τόσα που ξοδεύετε μπορεί να σας έλθει και πιο φτηνά, και θα σας έχει μείνει και το ταξίδι δωρεάν.

Αφρική

Ο γύρος της Αφρικής αναβάλλεται και φέτος γιατί η βοήθεια που στείλαμε

στες χώρες της Αφρικής ήταν ψίχουλα, γι' αυτό η κατάσταση είναι επικίνδυνη για τέτοιου είδους ταξίδια. Ούτε κι' ο Μπόθα δεν μπορεί πια να μας εγγυηθεί. Ακόμα και τα θηρία αγρίεψαν, κι' αν είναι να περάσουμε στην ιστορία, ας μην πάμε από άγρια θηρία.

Τώρα πια, δεν μπορείτε να παραπονεύστε ότι τα όνειρα σας μένουν ανεκπλήρωτα. Εμείς έχουμε τον τρόπο. Εσείς απλώς ονειρευτείτε. Δώστε μας την ευκαιρία να κάνουμε τα όνειρα σας πραγματικότητα. Κι' αν για κακή μας τύχη η κρίση έκλεισε το εργοστάσιο σας και δεν υπάρχουν χρήματα, υπομονή ώσπου να δημιουργηθεί κάποιο ταμείο πηγύτων. Μέχρι τότε για διακοπές σας συμβουλευόμαστε να πάρετε το αντίσκηνο σας και να πάτε στον Ακάμα. Εμείς θάμαστε και του χρόνου εδώ να σας περιμένουμε. Μεταξύ μας, ο Ακάμας μπορεί και να μην είναι.

Με όλη μας την αγάπη και φροντίδα για σας. Ταξιδιωτικά γραφεία «Το Όνειρο». Ταξιδιωτικός Πράκτορας Γ. Κυπραίος

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΑΚΟΥ·Ι·ΝΟ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ· Η ΔΙΚΤΑΤΟΡΙΑ ΣΤΙΣ ΦΙΛΙΠΠΙΝΕΣ;

Πριν μερικούς μήνες ένα τηλεφώνημα μέσα στη νύχτα και μια βιαστική πτήση με ελικόπτερο σήμαναν και το τυπικό τέλος της ματοβαμμένης δικτατορίας 20 χρόνων του Φερτιναντ Μάρκος.

Το πραγματικό τέλος όμως ήταν όταν εκατοντάδες χιλιάδες κόσμος στάθηκαν μπροστά στα τανκς και τους στρατιώτες που κινήθηκαν για να τον υποστηρίξουν κτυπώντας τους υποστηρικτές της Κορασον Ακουίνο. Εκείνη τη στιγμή ο αγώνας ενάντια στην καταπίεση που αντιπροσώπευε ο Μάρκος έμεινε σε μια νέα φάση. Έχοντας απαλλαχθεί από τον Μάρκος ο λαός των Φιλιππινών γυρίζει τώρα προς την Ακουίνο και ζητά ουσιαστικές δομικές αλλαγές. Το ερώτημα που μπαίνει τώρα μπροστά-μας είναι κατά πόσο ο αγώνας που ακόμα συνεχίζεται, θα δικαιωθεί ή θα πνιγεί ξανά στο αίμα από ένα νέο Μάρκος.

Οικονομία

Πάνω σε παγκόσμιο επίπεδο τους τελευταίους 18-20 μήνες παρουσιάζεται μια ανάκαμψη της οικονομίας. Οι υποστηρικτές του Ρηγκανισμού και Θάτσερισμού την αποδίδουν στην δικαίωση των αυστηρών μονεταριστικών οικονομικών μέτρων που εφαρμόζουν οι ηγέτες των αναπτυγμένων χωρών. Αυτό που όμως πραγματικά έχει συμβεί είναι μια δραματική αύξηση των τιμών των βιομηχανικών προϊόντων που εξάγουν οι αναπτυγμένες χώρες σε σχέση με τα γεωργικά προϊόντα και τις πρώτες ύλες που εξάγουν οι χώρες του Τρίτου Κόσμου.

Σαν αποτέλεσμα του διαφορικού των τιμών τους τελευταίους 18 μήνες οι υποανάπτυχτες χώρες «δώρισαν» 79 δισεκατομμύρια δολάρια στις αναπτυγμένες χώρες από την διαφορά στις τιμές των εισαγόμενων από τις εξαγωγές. Η ασταθής αυτή ανάκαμψη θα διαρκέσει ίσως ακόμα 1-2 χρόνια και θα ακολουθηθεί από κρίσεις που σε ορισμένες περιπτώσεις θα φτάσουν το επίπεδο του 1929.

Μέσα στις Φιλιππίνες η κρατική εκμετάλλευση του λαού από τον Μάρκος καθώς και η αφαιμάξη της οικονομίας από τις πολυεθνικές εταιρείες έχει ήδη φέρει τη πτώση του Μάρκος και την ανοιχτή αντιπαράθεση μεταξύ των ανταρτών του Νέου Λαϊκού Στρατού (ΝΛΣ) και της οποιασδήποτε κυβέρνησης είναι στην εξουσία.

Το 50% των εξαγωγών πάει για να καλύψει τους τόκους του εθνικού χρέους που ανέρχεται σε 27 δισεκατομμύρια δολάρια. Το Ακαθάριστο Εθνικό Προϊόν των Φιλιππινών είναι μόλις 35 δισεκατομμύρια δολάρια. Το κατά κεφαλή εισόδημα έπεσε 15% μέσα στα τελευταία μερικά χρόνια και τώρα βρίσκεται στα 600 δολάρια που είναι ίσο με το επίπεδο του 1927.

Από την άλλη, μόνο 60% της βιομηχανικής παραγωγικότητας χρησιμοποιείται και 40% της αγροτικής γης παραμένει ακαλλιέργητη.

Μέσα στον παιδικό πληθυσμό παρατηρείται υποσιτισμός σε τουλάχιστο 60% των περιπτώσεων.

Τα μισα παιδιά πεθαίνουν πριν γίνουν 7 χρονών από την πείνα και τις αρ-

ρώστειες που είναι αποτέλεσμα-της. Και αυτό συμβαίνει σε μια από τις πιο γόνιμες και πλούσιες περιοχές του κόσμου.

Η Κυβέρνηση

Η Κυβέρνηση της Ακουίνο περιέχει από τη σύσταση της αντιπροσώπου του προηγούμενου καθεστώτος. Ο Χουαν Ενρίλε ήταν ο Υπουργός Άμυνας και ο Στρατηγός Φίντελ Ράμος ήταν ο Αρχηγός του Επιτελείου του Μάρκος. Και οι δυο τώρα έχουν σημαντικές θέσεις στην κυβέρνηση της Ακουίνο.

Το γεγονός ότι στην τελευταία στάση του Τολεντίνο η Ακουίνο αντι να αντιδράσει δυναμικά προτίμησε να συμβιβαστεί με τους στασιαστές και να τους επιτρέψει να φύγουν ειρηνικά, αποδειχίνει ότι η κυβέρνηση δεν νοιώθει ακόμα ασφαλισμένη και ότι οι υποστηρικτές του Μάρκος έχουν ακόμα πολλή δύναμη στις Φιλιππίνες. Η πραγματικότητα είναι ότι η τωρινή κυβέρνηση στηρίζεται πάνω στα ίδια συμφέροντα που υποστήριζαν την προηγούμενη. Απλά, αντικαταστάθηκε η ματοβαμμένη μάσκα με μια άλλη που προς το παρόν παρουσιάζεται πιο μετριοπαθής και αποδεκτή στο λαό.

Η κυβέρνηση της Ακουίνο αντιμετωπίζει τώρα μια σειρά από προβλήματα που δεν μπορεί να λύσει.

Από τη μια ο Υπουργός Οικονομικών μιλά για την ανάγκη για πιο «σοσιαλιστική» πολιτική που θα προβλέπει καλύτερο καταμερισμό των κερδών. Από την άλλη η οικονομική εξάρτηση των Φιλιππινών από το ξένο κεφάλαιο τον αναγκάζει να καθυστερεί τους καπιταλιστές ότι δεν θα προχωρήσει η κυβέρνηση σε εθνικοποιήσεις. Σε ένα τρίτο επίπεδο εκθειάζεται η οικονομική πολιτική του «ελεύθερου» εμπόριου στο πρότυπο του Ρήγκαν και της Θάτσερ. Οι αντιφατικές αυτές θέσεις ζωγραφίζουν έντονα την αδυναμία της κυβέρνησης να βρει μια φόρμουλα που θα λύσει τα προβλήματα των Φιλιππινών χωρίς να κτυπήσει τα συμφέροντα που κρατούν την Ακουίνο στην εξουσία.

Επίσης η κυβέρνηση έχει διχαστεί πάνω στον τρόπο με τον οποίο θα πρέπει να αντιμετωπίσει τους αντίδρους του ΝΛΣ. Αυτοί ελέγχουν τώρα 20% της υπαίθρου των Φιλιππινών και

έχουν δράση σε όλες τις επαρχίες της χώρας. Η μορφολογία των Φιλιππινών που αποτελούνται από 7,000 νησιά με πληθυσμό 55 εκατομμυρίων κάνει αδύνατη την αποτελεσματική στρατιωτική αντιμετώπιση των ανταρτών τόσο από τοπικές όσο και από ξένες δυνάμεις όπως αυτές της Αμερικής. Η ΣΙΑ σε μια έκθεση-της πριν περίπου ένα χρόνο πρόβλεπε ότι με τον ρυθμό ανάπτυξης που έχουν οι αντάρτες σε 2-3 χρόνια θα έχουν ουσιαστικά κερδίσει τη μάχη. Αυτή η έκθεση ήταν ένας από τους βασικούς λόγους της αντικατάστασης του Μάρκος. Ξέρουν οι ΗΠΑ ότι δεν μπορούν να επέμβουν για να προσπαθούν να προλάβουν τα γεγονότα.

Υπάρχουν μέσα στην κυβέρνηση τα μετριοπαθή στοιχεία που θέλουν να συμβιβαστούν με τους αντάρτες αλλά υπάρχουν και οι στρατιωτικοί που θέλουν να δώσουν τη δική τους «λύση» με τα όπλα. Καμία από τις δυο λύσεις δεν μπορεί να πετύχει. Οι αντάρτες δεν μπορούν να νικηθούν στρατιωτικά. Από την άλλη οι όροι που βάζουν στην Ακουίνο για να συμβιβαστούν θεωρούνται απαράδεκτοι από την κυβέρνηση. Ο ΝΛΣ βασίζεται στο πρόγραμμα του πάνω στην αγροτική μεταρρύθμιση. Ζητά να μοιραστεί η γη στους αγρότες που τη δουλεύουν. Κάτι τέτοιο η Ακουίνο δεν θα κάμει. Η ίδια η οικογένεια-της είναι από τους μεγαλύτερους ιδιοκτήτες γης στις Φιλιππίνες. Επίσης ζητούν οι αντάρτες ολοκληρωτική κάθαρση του κυβερνητικού μηχανισμού από τους ανθρώπους του Μάρκος. Η κυβέρνηση βασίζεται πάνω σε τέτοιους ανθρώπους για να μείνει στην εξουσία και αν δοκιμάσει να κάμει κάθαρση θα ανατραπεί.

Προοπτικές

Όσον αφορά τις προοπτικές τα τρία πιθανά σενάρια είναι:

α) Επιστροφή σε κατάσταση όπως αυτή του Μάρκος. β) Εργατική επανάσταση πάνω στο κλασικό πρότυπο με βασικό μοχλό το εργατικό προλεταριάτο των πόλεων, και γ) Νίκη του ΝΛΣ με βασικό μοχλό τους αγρότες.

Ακόμα και αν η πρώτη προοπτική γίνει πραγματικότητα θα έχει σαν αποτέλεσμα μια τόσο ασταθή κατάσταση που θα την διαδεχτεί γρήγορα μια από τις

άλλες δυο προοπτικές. Η μαχητικότητα του λαού των Φιλιππινών είναι τόση που δεν μπορεί μια νέα αντιδραστική κυβέρνηση να επιβιώσει.

Οι άλλες δυο προοπτικές σε μεγάλο βαθμό εξαρτώνται από το αν θα παρουσιαστεί εκείνη η επαναστατική ηγεσία που θα πάρει στα χέρια της την κατάσταση και θα δώσει τη λύση πάνω σε ένα πρόγραμμα για σοσιαλισμό. Αυτή η ηγεσία δεν μπορεί να βρεθεί μέσα στο κομμουνιστικό κόμμα των Φιλιππινών. Είναι χαρακτηριστικό της απροθυμίας της Σοβ. Ένωσης να ενθαρρύνει επαναστατικές εξελίξεις στην περιοχή το ότι ήταν η πρώτη και μοναδική χώρα που αναγνώρισε τον Μάρκος σαν πρόεδρο μετά τις τελευταίες εκλογές. Δεν θέλει η Σοβ. Ένωση να διακινδυνεύσει χειροτέρευση των σχέσεων-της με την Αμερική. Κατα συνέπεια το Κ. Κόμμα υποστήριξε στο παρελθόν τον Μάρκος και τώρα θα υποστηρίξει και την Ακουίνο.

Ο μόνος πιθανός φορέας επαναστατικής αλλαγής με ηγέτες τους εργάτες θα μπορούσε να είναι η Ομοσπονδία των Εργατικών Συνδικάτων (ΚΜΥ) που όταν ιδρύθηκε το 1980 είχε 50.000 μέλη και τώρα έχει 500.000 συν 400.000 σε συνδικάτα που ελέγχει η ομοσπονδία.

Τον περασμένο χρόνο έγιναν 405 απεργίες στις οποίες σκοτώθηκαν 80 εργάτες. Παραμένει σαν μια πιθανότητα να δημιουργηθούν τέτοιες συνθήκες αντιπαράθεσης με τους εργοδότες ώστε να αναγκαστεί η Ομοσπονδία να περάσει στην επίθεση και κάτω από την αυξανόμενη πίεση των μελών-της να κινηθεί όλο και πιο προς τον σοσιαλισμό. Το πρόβλημα για μια τέτοια προοπτική είναι ότι δεν υπάρχει ο χρόνος που χρειάζεται για να εξελιχτεί. Ήδη στην ύπαιθρο οι μάχες δίνονται με το καθεστώς και κερδίζονται.

Γι' αυτό βλέπουμε σαν την προοπτική με τις μεγαλύτερες πιθανότητες τη νίκη του ΝΛΣ. Κάτι τέτοιο θα ακολουθήσει αναγκαστικά τις γραμμές της Κίνας και της Κούβας. Χωρίς διεθνισμό και χωρίς πρόγραμμα βασισμένο στον εργατικό έλεγχο της οικονομίας γρήγορα θα καταλήξει σε ένα καθεστώς πάνω στο Σταλινικό πρότυπο των ανατολικών χωρών.

Χωρίς καμία αμφιβολία όμως ακόμα και ένα τέτοιο παραμορφωμένο σοσιαλιστικό πρότυπο θα αποτελεί ένα τεράστιο βήμα μπροστά. Η ανάπτυξη των παραγωγικών δυνάμεων θα είναι τέτοια που η οικονομία θα μπορεί για πρώτη φορά να σταθεί στα πόδια της. Οι μαρξίστες πρέπει να δώσουν την κριτική τους υποστήριξη σε ένα τέτοιο καθεστώς αλλά ταυτόχρονα να ετοιμάζουν το έδαφος για την πολιτική επανάσταση που θα πρέπει να ακολουθήσει.

Ο στρατηγός Ράμος και οι παραδοθέντες στασιαστές

Το καθήκον των μαρξιστών στις Φιλιππίνες και στη γύρω περιοχή για τα επόμενα μερικά χρόνια είναι να κρατήσουν στο προσκήνιο τις ιδέες του Μαρξισμού και να οργανωθούν συνειδητά μέσα στο εργατικό κίνημα. Μια οποιαδήποτε μορφή νίκης του λαού των Φιλιππινών θα μπορεί να βάλει φωτιά σε ολόκλη-

ρο τον Ειρηνικό. Μια τέτοια προοπτική είναι ένα απαραίτητο και αναπόσπαστο στοιχείο της Παγκόσμιας Επανάστασης και της τελικής νίκης του σοσιαλισμού πάνω στον καπιταλισμό και πρέπει με κάθε θυσία να γίνει πραγματικότητα.

ΣΤΑΥΡΟΣ

Αυτό το φύλλο εκδίδεται με λεφτά που

δόθηκαν από υποστηρικτή της εφη-

μερίδας που θέλει να μείνει ανώνυμος

σοσιαλιστική
εκφραση

Σοσιαλιστική Έκφραση
Τ.Κ. 5475 Λευκωσία

ΚΕΝΤΡΙΚΑ ΓΡΑΦΕΙΑ:

Αγίου Δομετίου 53

Έγκωμη Λευκωσία

τηλ. 461553

Επαρχιακά γραφεία:

Λ/σος: 51040

Λ/κα: 53583

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ:

Για ένα χρόνο, 12 φύλλα

Εσωτερικό: £4.00

Εξωτερικό:

Ευρώπη: £6.00

Αμερική: £8.00

Αυστραλία: £10.00